

Adres Redakcji i Administracji: Lwów, ulica Chorążczyzny 1. 3f.

Cena 25 gr. we Lwowie i na egzempl. w prowincji

Tel. Redakcji 2-30, 1-78, 15.
Tel. Administracji 73. — —

Dziś: Doda ek powieściowy

Należność pocztową opłacono ryczałtem.

PRENUMERATA
MIESIĘCZNA:

Z dostawą na miejsce
lub przesyłką pocztową zł. 6.50
Bez dostawy. . . zł. 6.—
Za granicą . . . zł. 9.50
P. K. O. 141.871.

GAZETA

PORANNA

W. J. Biblioteka

— ILUSTROWANY DZIENNIK INFORMACYJNY WSCHODNICH KRESÓW —

Nr. 9343.

Lwów, piątek 19 września 1930.

Rok XXI.

Nakładem Wydawnictwa „Gazeta Poranna” Spółka z ogr. odp. Redaktor naczelny: Dr. JÓZEF REINLENDER

Proces b. posłanki Kosmowskiej.

Dalsze sabotaże w Małopolsce Wschod. - Romantyczna przygoda panny Gizeli.

Zuchwały napad rabunkowy przy ul. Krasickich.

Bandyci porwali walizkę z 30.000 zł., a ścigani ostrzeliwali się.

Ryby żywe, konserwy rybne poleca F-a „ZAKOPANE”, Lwów, ul. Akademicka 24. - Leona Sapiehy 25. 6914

POGRZEB OFIAR STRZELANINY NIEDZIELNEJ.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 17. września. (st). Dziś wczesnym rankiem odbył się pogrzeb ofiar strzelaniny niedzielnej w Alejach Ujazdowskich. W pogrzebie wzięła udział tylko najbliższa rodzina.

NIEBEZPIECZEŃSTWO WYLEWU WISŁY.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 17. września. (st). Z powodu ciągłych deszczów w powiecie bielskim grozi niebezpieczeństwo wylania Wisły w Hownicy i Jasienicy. Zarządzenia przygotowane do akcji ratunkowej zostały już wydane.

POGODA W POLSCE.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 17. września. (st). Dziś na Zachodzie i w środkowej Polsce szczególnie w Kaliskim i Warszawskim pogoda. Na Wschodzie i południowym Wschodzie mgliście i deszcze. Najniższą temperaturę zanotowano w Morskiem Oku 3 stopni; w Gdyni, Zaleszczykach, Zakopanem i przyległych uzdrowiskach pochmurno i drobne deszcze.

PODWÓJNE QUI PRO QUO.
(Do art. na str. 9)

STAŁA KOMISJA MNIEJSZOŚCIOWA PRZY LIDZE NARODÓW.

Genewa, 17. września. (PAT). Jak słychać, delegacja angielska zamierza podnieść na 6-tej komisji Zgromadzenia z okazji debaty mniejszościowej projekt utworzenia stałej komisji mniejszościowej przy Lidze Narodów na wzór istniejących komisji opiumowej i mandatowej.

ZGON MILTONA SILLSA.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 17. września. (st). Z Nowego Jorku nadeszła wiadomość, że w Ameryce zmarł znany aktor filmowy Milton Sills.

WALASIEWICZÓWNA ZOSTAŁA OKRADZONA.

Warszawa, 17. września. (PAT). Znakomita sportsmenka Stanisława Walasiewiczówna została wczoraj okradziona. W czasie gdy Walasiewiczówna nadawała na pocztę głównej list, nieznanymi sprawcami skradł jej torbę, w której znajdowały się dokumenty, niezbędne do powrotu do Ameryki.

Kawiarnia „LOUVRE“

Lwów
ul. 3. Maja

Od 16. b. m. zupełnie nowy, wzmocniony program
wybitnych sił kabaretowych.

Dwie mowy - Min. Zaleski przed mikrofonem

dwa światopoglądy.

Lwów, 18. września.

Na czoło dotychczasowej dyskusji politycznej na Zgromadzeniu Ligi Narodów wybijają się obecnie dwie wielkie mowy, wygłoszone przez ministrów spraw zagranicznych Niemiec i Polski.

Dwie mowy, — dwa światopoglądy, będące niejako syntezą europejskiej polityki powojennej.

Min. Zaleski w doskonałej swej mowie zaakcentował z całym naciskiem narzucającą się coraz bezwzględniej konieczność ogólnego rozbrojenia wobec ciężkiej sytuacji ekonomicznej, nakazującej wszystkim państwom ścisłe oszczędności budżetów. Równocześnie jednak z niemniejszym naciskiem podkreślił, iż rozbrojenie to musi być zawiązane z gwarancjami zupełnego bezpieczeństwa, z oparciem się o istniejące i obowiązujące pakt i układy.

To jest warunek pierwszy i zasadniczy, w ślad za czem koniecznym byłoby obmyślenie i przeprowadzenie takich zarządzeń aby na przyszłość widmo wojen zniknęło zupełnie.

W tych ramach dopiero byłoby miejsce na Paneuropę Brianda, o której w chwili obecnej mówić byłoby jeszcze przedwcześnie.

O konieczności rozbrojenia mówił również i dr. Curtius, stając jednak z góry na innej zupełnie platformie: oto zdaniem niem. ministra należy przede wszystkim zmienić istniejący obecnie stan rzeczy, usunąć przyczyny istniejących konfliktów.

Powiedziane to było we formie bardzo oględnej, to prawda, ale nie pozostawiającej mimo to żadnych złudzeń co do politycznego programu Niemiec. Rozbrojenie? — owszem, owszem, — ale najpierw „rewizja granic”, jako że obecny stan rzeczy, zdaniem dr. Curtiusa, jest „nie do utrzymania”.

Może i dobrze się stało, że Niemcy tak jasno i bez ogródek wypowiedziały swoje „ceterum censeo”. Zapobiegnie to niejednemu nieporozumieniu, rozwieje niejedno złudzenie, okaże światu, że owe „rozbrojone” i zwyciężone Niemcy żyją ideą rewansu, że tam tkwi zarzewie dalszych wojen.

I dopóki nastroj Niemiec nie ulegnie radykalnej zmianie, dopóty wszelkie pakt i umowy o rozbrojeniu pozostałyby zwykłym świstkiem papieru, zupełnie tak samo, jak bezwartościowym świstkiem papieru były dla przedwojennych Niemiec wszelkie układy i umowy.

Na jednym punkcie przemówienia obu ministrów nie odbiegały treścią daleko od siebie: na punkcie ciężkiego kryzysu gospodarczego, dającego się Niemcom bodaj jeszcze więcej we znaki, niż Polsce.

Tutaj dr. Curtius pragnąłby rozwiązania tego piekącego problemu w ramach projektu Brianda: Paneuropa, z preponderancją państw wysoko przemysłowych, a ze szkodą państw słabszych, o produkcji przeważnie rolnej. Na dalszym planie — ekspansja Niemiec na wschód, z perspektywą podboju ekonomicznego Polski.

I tutaj stanowisko min. Zaleskiego jest zupełnie jasne i zdecydowane. Nie może być wcześniej mowy o ekonomicznej Paneuropie, aż wszystkie zainteresowane państwa i narody uży-

Min. Zaleski przed mikrofonem

WYGŁOSI MOWĘ W GENEWIE, KTÓRĄ BĘDĄ TRANSMITOWAŁY WSZYSTKIE RADJOSTACJE POLSKIE.

Warszawa, 17 września. (PAT.) W piątek 19 bm. między godz. 22.30 a 22.45 nadana zostanie przez wszystkie radjostacje polskie transmisja z Genewy, gdzie przed mikrofonem miejscowej stacji wygłosi przemówienie w języku polskim p. minister spraw zagr.

August Zaleski na temat spraw poruszonych na sesji Ligi Narodów. Transmisja ta odbędzie się drogą kablową. Będzie to jedna z transmisji o olbrzymim znaczeniu propagandowym i politycznym dla Polski.

Kandydatura p. Szajkowskiego z Przemyśla.

PROSI O UMIESZCZENIE JEGO NAZWISKA NA PIERWSZYM MIEJSCU LISTY DZIKICH.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 17 września. (st) Do biura generalnego komisarza wyborczego wpłynęło pierwsze pismo ze zgłoszeniem kandydatury na posła do nowego Sejmu. List pochodzi od p. Michała Szajkowskiego z Przemyśla. —

Autor prosi o umieszczenie jego nazwiska na pierwszym miejscu listy dzikich, bo — jak zapewnia — nie należy do żadnego stronnictwa. Oferta p. Szajkowskiego znalazła się w koszu.

Podwójna gra Sowietów.

TAJNY PROTOKÓŁ 16 KONGRESU III MIĘDZYNARODÓWKI.

Wiedeń, 17 września. (PAT.) Publicysta niemiecki von Koerber ogłasza w „N. Wiener Journal” streszczenie tajnego protokołu obrad 16 kongresu trzeciej Międzynarodówki, odbytego w lipcu br. w Moskwie. W rozdziale drugim tego dokumentu powiedzianym jest, że należy dążyć do uzyskania zaufania nacjonalistycznych warstw ludności niemieckiej. W tym celu rząd sowiecki musi wobec nacjonalistów niemieckich podkreślać swoje wrogie stanowisko wobec traktatu wersalskiego. Równocześnie poselstwa sowieckie w państwach Ententy mają

dawać do zrozumienia, że popieranie zadań niemieckich przez Sowiety jest tylko natury formalnej. Rezultatem tej podwójnej gry ma być spowodowanie nowej wojny, która wpędzi naprzód zwyciężonych a następnie zwycięzców w ramiona bolszewizmu. Dyplomacja sowiecka ma zaofiarować nacjonalistom niemieckim pomoc armii czerwonej. Nacjonalści niemieccy będą przez to umocnieni w swoich zamiarach dokonania zamachu stanu. W tym wypadku przyrzeczona im będzie ze strony komunistów życzliwa neutralność.

Spotkanie w lochach G. P. U.

DYPLOMATA CUDZOZIEMSKI PRZESIEDZIAŁ SIĘ TAM 2 LATA.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 17 września. (st) Przed kilku dniami wrócił z Moskwy do Warszawy p. M. O., który opowiada o następującym wypadku: P. M. O. stracił się o wyjazd do Polski od kilku miesięcy, a gdy wreszcie był u celu swych starań, został nagle aresztowany pod zarzutem wywozu tajemnic ekonomicznych Sowietów i wtrącony do celi w gmachu GPU w Moskwie na Łubiance. W mrocznej kamracie spotkał on człowieka, którego stan zewnętrzny wzbudzał litość, a jednocześnie świadczył, że był to kiedyś człowiek, któremu nie obce były europejskie stroje, miał bowiem na sobie w strąpy podarty smoking i zniszczone lakierki. W rozmowie wyjaśniło się, że osobnik ów jest urzędnikiem jednej z placówek dyplomatycznych

państw zachodnich, który nawiązał w Moskwie dobre stosunki z dygnitarzami sowieckimi.

Pewnego razu otrzymał od swych „przyjaciół” wiadomość, że jego znajomość stosunków sowieckich zaniepokoiła GPU, wobec czego powinien opuścić Moskwę. Dyplomata zastosował się do rady i wyjechał. Na stacji pogranicznej w sali rewizyjnej zaproszono go do lokalu GPU, a stamtąd wyprowadzono na podwórze i w gwałtowny sposób wsadzono go do samochodu, który ruszył w drogę. Gdy porwany dyplomata przybył do Moskwy, osadzono go w więzieniu i zaproponowano, aby pozostał w Sowjetach i ogłosił w prasie, że rozmyślił się i powrócił do Rosji, gdyż „po przekroczeniu granicy ZSSR poczułby się nieswojo w

skają pełne gwarancje bezpieczeństwa, — kwestje ekonomiczne bowiem związane są ściśle i nierozdzielnie z zagadnieniami politycznymi.

Dlatego w chwili obecnej sprawę Paneuropę odsunąć się musi na plan dalszy, a w okresie przejściowym dążyć się musi do zawierania konwencji regionalnych, będących pewnego rodzaju pomostem między istniejącym stanem rzeczy a idealną Paneuropą, jako związku „wolnych z wolnymi.

równych z równymi”.

W tem świetle ukazuje się dopiero cała właściwa doniosłość warszawskiej konferencji agrarnej, świadczącej najwymowniej o tem, że rząd polski idzie konsekwentnie i planowo ku zrealizowaniu swych planów w polityce zagranicznej, ożywiony najszczerzszymi intencjami pokojowymi, ale nie zapominając ani na chwilę o najżywczej postulatach bezpieczeństwa i swobodnego rozwoju ekonomicznego.

Wypadanie włosów i pojawiająca się w następstwie łysina jest od dawien dawna troską niejednej osoby. Przyczyny tego zjawiska należy szukać poza niektórymi chorobami zakaźnymi w zmianach lojotokowych przedewszystkiem w nadmiernem wydzielaniu łoju, które prowadzi — poprzez powstanie łupieżu do łysienia. Proces ten odbywa się w dwóch okresach. Pierwszy charakteryzuje się podrażnieniem skóry głowy, swędzeniem, zaczerwienieniem i silnem łuszczeniem, drugi okres zaniku objawia się ścięciem włosów, wypadaniem jego, napięciem się skóry głowy i zanikiem gruczołów łojowych. Odpowiednio do tych okresów zadanie lecznicze pójdzie w dwóch kierunkach. A więc przede wszystkim trzeba usunąć zaburzenia lojotokowych, a w okresie zaniku wytwarzać przekrwienie skóry. Racjonalnie i dokładnie przeprowadzona kuracja da niewątpliwie dobre wyniki. Jednakże ze względu na skomplikowane leczenie wymagające częstej kontroli lekarskiej, przedstawia pewne trudności i niedogodności. Dziś możemy się z Szan. Czyt. podzielić wiadomością, iż zdołano po kilkuletnich doświadczeniach stworzyć środek, który w idealny sposób łączy skomplikowane leczenie i dzięki temu jest przystępny dla każdego. Środkiem tym to „Tryzodor”, który w dobie doświadczeń dał niebywale wyniki i podziw wzbudził wśród lekarzy. Dr. R. 6748

państwach białego teroru”. Odmówił, wobec czego przyniesiono walizkę z jego rzeczami i kazano mu się przebrać w strój wieczorowy. Przebrał się. Na drugi dzień zawiadomiono go, że wcale nie wyjeżdżał z Moskwy, lecz był na balu w jednym z poselstw, skąd wracając w nocy miał się wyrazić źle o rządzie sowieckim.

Nieszczęsny przesiedział dwa lata w więzieniu w smokingu, nie mogąc powiadomić nikogo o swym tragicznym losie. P. M. O. po zwolnieniu go z więzienia zawiadomił odnośne poselstwo i natychmiast wyjechał do Polski. GPU wypuściło w końcu więziona go dyplomata pod warunkiem milczenia o „przykrem nieporozumieniu”.

KRWAWA STARCIA ROBOTNIKÓW SOWJECKICH Z NIEMIECKIMI.

Berlin, 17. września. (PAT.) Prasa tuł. donosi z Moskwy, że pomiędzy niemieckimi a rosyjskimi górnikami doszło w Zagłębiu Donieckim do ciężkich starć, podczas których przeszło 20 osób odniosło rany. 450-ciu zatrudnionych tutaj robotników niemieckich znajduje się obecnie pod ochroną oddziałów armii czerwonej. Zatarg ten powstał z tego powodu, iż robotnicy sowieccy czuli się pokrzywdzeni lepszym zaopatrzeniem robotników niemieckich przez władze sowieckie.

BOJKOT ANTYWŁOSKI W CZECHOSŁOWACJI.

Wiedeń, 17. września. (PAT.) „Nr. Wiener Tageblatt” donosi z Pragi, że utworzył się tam komitet, którego zadaniem jest zorganizowanie bojkotu przeciwko Włochom i to w odpowiedzi za stracenie Słowaków w Tryjeście. Również planowana jest propaganda za zaniechaniem wyjazdów i podróży do Włoch.

SAMOBÓJSTWO AKTORKI WIENSKIEJ.

Wiedeń, 17. września. (PAT.) Dziś przed południem w mieszkaniu jednej z aktorek znaleziono nieżywą 35-letnią artystkę dramatyczną z Deutsches Volkstheater Małgorzatę Köppke. Otwarte kurki gazowe wskazują na to, że zmarła popełniła samobójstwo przez zatrucie gazem. Pozostałe listy nie wyjaśniają jednak rzeczywisty przyczyn.

Z Hitlerem przeciw socjalnym-demokratom.

Z trwogą na Berlin!

Reichstag zbierze się 18. października b. r.

Berlin, 17. września. (PAT.) Według decyzji, wprowadzić jeszcze nie ostatecznych rządów, nowy Reichstag zbierze się 18. października br. Stosunkowo długi okres czasu, jaki dzieli chwilę obecną od daty powyższej, użyty będzie na częściowe uregulowanie zawikłanych przez wyniki wyborów stosunków wewnętrzno-politycznych. Chwilowo stwierdzić można jedynie, iż kanclerz Rzeszy Brüning nie myśli o dymisji, lecz, jak mówi oficjalny komunikat, wystąpi przed nowym Reichstagem z opracowanym programem finansowym i społecznym.

Dzienniki demokratyczne przemawiają gorąco za stronnictwem socjal-demokratycznym, uważając za niemożliwą jakąkolwiek kombinację rządu bez udziału socjalistów. Niektóre pisma wysuwają kandydaturę socjal-demokratycznego premiera Prus dra Brauna na stanowisko wicekanclerza.

Co się tyczy partii socjal-demokratycznej, to jest ona nietylko skłonna, ale wprost domaga się jak największego udziału w rządzie. Dziennik socjalistyczny „Vorwärts“ pisze między innymi, iż nie ma miejsca na kłótnie i małostkowy handel o prestige partyjny. Moment obecny wymaga jasnego patrzenia na sytuację i stanowczych decyzji. Również pruski prezydent ministrów dr. Braun oświadczył w wywiadzie, udzielonym przedstawicielom prasy, iż powinna powstać wielka koalicja „ludzi rozsądnych“, która skoncentruje wystarczającą większość w parlamencie. Zamierzenia partii centrowych w kierunku stworzenia koalicji z socjalistami, spotykają się niewątpliwie z trudnościami. Jak wiadomo, dawna wielka koalicja, składająca się z niemieckiej partii ludowej, centrum, demokratów, bawarskiej partii ludowej i socjalistów, nie ma większości w nowym Reichstagu. Przy obecnym składzie parlamentu wielka koalicja musiałaby rozszerzyć swoje podstawy w kierunku bardziej na prawo, przez przystąpienie do koalicji partii gospodarczej oraz grupy Treviranusa. Stronnictwo gospodarcze natomiast, jak oświadczył dziś jego przewodniczący, nie jest bynajmniej skłonne do przystąpienia do koalicji z socjalistami, lecz wręcz przeciwnie, dąży do utworzenia mieszczańskiego bloku, w skład którego wchodziłyby wszystkie

partie, od hitlerowców do centrum katolickiego, przy jednoczesnej zmianie rządu pruskiego w duchu anty-socjalistycznym, na jeszcze większą uwagę zasługuje oświadczenie partii agrarnej ministra Schielego, w którym wyraźnie podkreślił, że nie widzi możliwości współpracy z partią socjal-demokratyczną.

Z podobną propozycją występuje jeden z przywódców partii konserwatywnej hr. Westarp, który omawiając sytuację parlamentarno-polityczną na łamach „Kreuz-Zeitung“, dochodzi do wniosku, że utworzenie wielkiej koalicji przy obecnym układzie sił politycznych jest niemożliwe. Hr. We-

Butne groźby organu kanclerza Brueninga.

Berlin, 17. września. (PAT.) Organ kanclerza Brüninga „Germania“ poświęca obszerny artykuł wczorajszej mowie ministra spraw zagranicznych dra Curtiusa, wygłoszonej na Zgromadzeniu Ligi. Dziennik podkreśla, że mimo niezadowolenia z obecnego stanu w Europie, przeważająca część narodu niemieckiego życzy sobie utrzymania pokoju, choćby to nawet miało być połączone z ofiarami i przymusem czekania. Zwycięstwo Huggenberga i Hitlera w wyborach do parlamentu należy przypisać głównie koniunkturze wynikającej z ogólnego przesilenia gospodarczego w Europie. Sytuacja ta może jednak ulec zmianie, o ile mocarstwa byleż Ententy zechcą w stosunku do Niemiec i do wagi problemów europejskich trwać na swym stanowisku, które z punktu widzenia Niemiec unie-

Krytyczny moment historii Niemiec.

„LWIESTJA“ O REZULTATACH OSTATNICH WYBORÓW DO REICHSTAGU

Moskwa, 17 września. (PAT.) Cała prasa moskiewska jednomyślnie ocenia rezultaty wyborów w Niemczech jako krytyczny moment historii powojennych Niemiec. „Lwiestja“ piszą: Wzrost liczby głosów, oddanych na kandydatów socjal-nacjonalistycznych, musi być uważany przedewszystkiem jako masowy głos nienowocześnieści wobec sy-

starp uważa natomiast za rzecz możliwą, uzyskanie koniecznej większości parlamentarnej dla rządu, złożonej z 337 posłów, o ileby w skład koalicji weszły: centrum, bawarska partja ludowa, hitlerowcy, stronnictwo niemiecko-narodowe wraz z grupami powstałymi z dawnej secesji partji Huggenberga i partji gospodarczej. Hr. Westarp zaklina kanclerza Brüninga, ażeby rozpoczął pertraktacje koalicyjne z hitlerowcami, podkreślając, że powstanie takiej większości koalicyjnej możliwe tylko będzie pod tym warunkiem, o ile centrum zdecydnie się zerwać sojusz z socjal-demokratami w rządzie pruskim.

możliwi pozostanie na dotychczasowej drodze politycznej. Gazeta podkreśla, że Curtius dzięki nieprzychylnym warunkom zmuszony był poprzestać na odesłaniu do komisji sprawy ochrony mniejszości. Ze słów ministra — pisze „Germania“ — wyraźnie jednak wynika ostrzeżenie, że cierpliwość narodu niemieckiego doszła w tych sprawach do granic ostatecznych i że może pewnego dnia zdarzyć się, że Niemcy domagać się będą w ostrzejszej formie niż dotychczas przeprowadzenia przyjętych przez inne państwa Ligi zobowiązań. W tym sensie również wynik wyborów niemieckich powinien być ostrzeżeniem, ażeby państwa zagraniczne nie przeciągały struny i popierały stanowisko tych kół niemieckich, które wypowiadają się za porozumieniem

zlekceważyć stan umysłów, zaznaczający się w kraju. Wybory niemieckie muszą zrodzić doniosłe wydarzenia późniejsze.

Co mówią w Londynie.

Londyn, 17 września. (PAT.) Wynik wyborów w Niemczech wywarł tutaj wielkie wrażenie. City zareagowała spadkiem papierów niemieckich. W sferach parlamentarnych biadają nad upadkiem rzekomej twierdzy demokracji. W kołach rządowych nie widzą szans powodzenia w sprawie rozbrojenia, wysuniętej w Genewie przez Hendersona. Ogólnie wyrażana jest opinia, że Henderson niepotrzebnie pospieszył się z mową, której grunt usuwają wybory niemieckie. Korespondent berliński „Manchester Guardian“ usiłuje obarczyć Francję i Polskę odpowiedzialnością za sukcesy Hitlera, inne natomiast dzienniki czy nią odpowiedzialnym rozpręczenie partyn politycznych, które sprawiło, jak pisze „Morning Post“, że człowiek z ulicy nie wie o co chodzi spierającym się „politykierom“, ale czuje, że „politykierzy“ uczują, podczas gdy Rzym płonie. Absynenci, którzy dawniej nie głosowali, dzisiaj ostatecznie zniechęceni bankructwem parlamentaryzmu, oddali swe głosy na negację z prawej i z lewej strony.

Ogólnie oczekują powrotu koalicji weimarskiej, jako jedynej politycznie aktualnej kombinacji parlamentarnej, aczkolwiek żaden dziennik nie ludzi się co do tego, że istnienie takiego rządu w obliczu nieodpowiedzialnych obstrukcji hitlerowców i komunistów będzie nad wyraz trudne. Z panujących nastrojów wysnuć można przypuszczenie, że rząd brytyjski wzmożni znowu swą współpracę z Francją, widząc w niej jedyną, naprawdę trwałą czynnik stabilizacji europejskiej.

Zwrot ku nowej orientacji.

Rzym, 17. września. (PAT.) Prasa w dalszym ciągu omawia wyniki wyborów w Niemczech, stwierdzając jednomyślnie zwrot ku nowej orientacji.

„Giornale di Italia“ pisze, iż głosy 6 i pół miliona Niemców, oddane hitlerowcom, to głosy tych, którzy chcą zamknąć okres konstytucji weimarskiej, a skierować wysiłki narodowe na drogę konkretnej pracy państwowotwórczej. Porządek polityczny w Europie został zakłócony. Wybory świadczą o tem, iż kryzys parlamentarny osiągnął najwyższy stopień napięcia. Jedno jest pewne: z górą 11 milionów Niemców łącznie z komunistami nie godzi się na dzisiejszy stan rzeczy w Niemczech i w Europie, odrzuca traktaty i neguje politykę Locarna. Europa niepokoi się. We Francji mówi się, iż wynik wyborów zagraża pokojowi, opartemu na sprawiedliwości wersalskiej. Włochy, które ustami swego wodza wydały sąd o wartości traktatu, mogą spokojnie oczekiwać jutra.

W tym samym tonie utrzymane są inne komentarze do wyniku wyborów w Niemczech.

Nowa powieść „Gazety Porannej“.

Zachęcenі uznaniem, okazywanem przez Czytelników dla naszego działu powieściowego, nabyliśmy z dużym nakładem kosztów i starań nową, niezwykle ciekawą powieść głośnego autora angielskiego H. S. Bannera

„Czerwony Kobra“.

Rzecz ta jest prawdziwą rewelacją i ukazała się w języku angielskim w rekordowej liczbie egzemplarzy. Powieść „Czerwony Kobra“ łączy w idealnej harmonii wysokie walory artystyczne z niesłychanie interesującą fabułą, oraz egzotyzmem, wysoce malowniczym tłem. Można by przyrównać ten utwór beletrystyczny do bogatej i urozmaiconej panoramy ludzi, wypadków i widoków, zmieniających się ustawicznie i ani na chwilę nie przestających zaprzętać naszej wyobraźni. Toteż Czytelnicy przyjmą niewątpliwie z wielkim zainteresowaniem zapowiedź tej nowości, która już w najbliższym czasie zacznie się ukazywać w naszym odcinku powieściowym.

Rzym, 17. września. (PAT). Pisma włoskie ogłaszają wywiad z jednym z najbliższych współpracowników Hitlera, **Gebbelsem**. Stwierdza on, że ruch hitlerowski obejmuje nie tylko Rzeszę, ale i Austrię, część niemiecką Czech i woln. m. Gdańsk. Mówiąc o programie hitlerowców, Gebbels oświadczył: **W polityce ekonomicznej przeciwstawiamy się planowi Younga i traktatowi wersalskiemu, nakładającemu na Niemcy ciężar ponad siły. W polityce zagranicznej liczymy na zbliżenie się nieprzyjaciół Francji. W stosunku do Włoch jesteśmy usposobieni przyjaźnie. Wynik wyborów był dla nas samych niespodzianką, w Reichstagu nie poprzestaniemy na opozycji, dążymy do udziału w rządzie, przy czym załadamy odpowiedzialnych portfelów.**

Drugi przedstawiciel narodowych socjalistów **poseł Goering** zapowiada zmianę w stosunku Niemiec do innych państw Europy, w szczególności zerwanie z polityką frankofilską. Wynik wyborów, zaznaczył na koniec Goering, jest protestem przeciwko planowi Younga, oraz budźcem do podjęcia rewizji polityki traktatów.

Fuzja Hitlera z Hugenbergiem

ma na celu opanowanie przewodnictwa w Reichstagu.

Warszawa, 17. września. (st). Między Hitlerem a Hugenbergiem prowadzone są rokowania w sprawie utworzenia w Reichstagu wspólnej frakcji. Ponieważ Hugenberg zdobył 41 mandatów, Hitler zaś 107, połączeni w Reichstagu narodowi socjaliści i niemiecko-narodowi tworzyć będą najsilniejszą frakcję, rozporządzającą 148 głosami i zepchną dotychczas najsilniejszą frakcję socjal-demokratów, liczącą 143 mandaty na drugie miejsce. Fuzja Hitlera i Hugenberga na terenie parlamentarnym zmierza do opanowania przewodnictwa Reichstagu. Równocześnie istnieją tendencje utworzenia jednej frakcji centralnej, złożonej z posłów niemieckiej partii ludowej, partii państwowej i partii gospodarczej.

Manewry Reichswehry.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 17. września. (st). Na pograniczu prusko-bawarskiem odbywają się obecnie wielkie manewry Reichswehry. Manewry te odbywają się na terenach, na których odegrała się przed 64 laty bitwa między wojskiem pruskim a bawarskim. Manewry te noszą specjalny charakter, który ma wykazać zarówno zdolność taktyczną jak i techniczną Reichswehry. Jak wielkie zainteresowanie wzbudziły one zagranicą, świadczył udział 30 oficerów rozmaitych państw i wielka liczba korespondentów zagranicznych pism. Na te manewry nie otrzymali zaproszeń attache wojskowi Francji, Polski i Belgji. Zadanie taktyczne manewrów polega na odparciu przez armię niebieską czerwonego przeciwnika, nadsciągającego z Zachodu.

Curtius, Henderson i Briand

przemawiali na bankiecie międzynarodowego stowarzyszenia dziennikarzy akredytowanych przy Lidze Narodów.

Genewa, 17. września. (PAT.) Mowa ministra Zaleskiego, wygłoszona

„EKA” fabryka akumulatorów Lwów, Kopernika 18. Telefon 34-17.

Baterje anodowe, radjowe nieprześcignionej jakości. - Wystawa na Targach Wsch. Pawilon radjowy.

40 tys. dolarów wygrał

NIEZAMOŻNY HANDLOWIEC ZAMIESZKAŁY W POZNANIU.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa 17. września. (st) Bank Polski przekazał do Poznania 40 tys. dolarów, które padły na główną wygraną dolarówki. Szczęśliwa dolarówka należała do obywatela Poznania, niezamożnego handlowca.

Pirandello przeniesie się do Ameryki

TWIERDZI, ŻE MA DOŚĆ „GNIĄCEJ EUROPY”.

Genewa, 17. września. (PAT). Sławny dramaturg **Luigi Pirandello** opuszcza w dniach najbliższych na zawsze ojczyznę i udaje się do Ameryki. Zapytany o powód tej decyzji odrzekł, że chce opuścić gniącą Europę i żyć z narodem młodym. Egzystencja na starym kontynencie staje się nieznośną. Zapytany, czy wyjazd do Ameryki nie

ma przypadkiem na celu zdobycie dolarów, Pirandello odpowiedział: Nigdy nie umiałem robić pieniędzy i nigdy się tej sztuki nie nauczę. — Zresztą wszyscy dramaturgowie są w biedzie. Tylko dyrektorowie teatrów i agenci reklamowi mają możliwość napełnienia swych kieszeni.

Dwa trupy w krzakach.

DOTĄD NIE UDAŁO SIĘ USTALIĆ CZY MA SIĘ DO CZYNIEŃIA Z MORDERSTWEM CZY SAMOBÓJSTWEM

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa 17. września. (st) W Miłosnie pod Warszawą wykryto dziś niezwykle tajemnicze morderstwo. Niedaleko toru kolejowego w krzakach znaleziono mężczyznę około lat 25 i dziewczynę około lat 15. Przeprowadzone śledztwo ustaliło, że są to zwłoki Czesława Drażka i Janiny Jurczyńskiej, zamieszkałych w Miłosnie. Podczas poszukiwań na

miejsu zbrodni, znaleziono dwie luki rewolwerowe. Zwłoki znajdowały się w pozycji, która utrudnia wielce ustalenie w jakich okolicznościach popełniony został mord, czy też zabójstwo lub samobójstwo. Według przypuszczeń Drażek wystrzelił z rewolweru zabił Jurczyńską, a następnie sam pozbawił się życia.

Drezyną na około świata

PODRÓŻ TAKĄ PRAGNIE ODBYĆ P. MUSIAŁKOWSKI Z SIERADZA.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa 17. września. (st) Do Min. komunikacji do rady Stopczyńskiego zgłosił się oryginalny petent. Mianowicie oświadczył on, że chce odbyć podróż dookoła ziemi drezyną.

Osobnikiem tym okazał się Wincenty Musiałkowski, ślusarz z Sieradza. Naturalnie prośbie jego odmówiono.

Przy cierpieniach serca i zwężeniu naczyń, skłonności do udaru i ataków apoplektycznych, naturalna woda gorzka „Franciszka Józefa” zapewnia łagodne wypróżnienie bez nadwyżęzania się. Zadać w aptekach. 6648

nych interesów swoich krajów, tak samo jak i sam nigdy nie ustąpiłby w ich obronie. Każdy minister spraw zagranicznych przybywa do Genewy z upoważnienia swego kraju i gotowością obrony jego praw, ale wszystkie te patryjotyczne uczucia, spojone w jedno, powinny dać zdaniem Brianda utrwalenie pokoju, a nie pogłębienie nieporozumień.

REDUKCJA TREVIRANUSA.

Berlin, 17. września. (PAT). Ponieważ ministerstwo terenów okupowanych, na czele którego stoi Treviranus, zostanie z dniem 30. września br. oficjalnie zlikwidowane, w sferach międzynarodowych rozpatrywana jest sprawa, czy Treviranus ma nadal pozostać członkiem gabinetu.

B. POSEŁ PAWLAK WYPUSZCZONY NA WOLNOŚĆ.

Toruń, 17. września. (PAT). Aresztowany w czasie niedzielnych zajęć w Toruniu b. poseł Pawlak z NPR, został po przesłuchaniu przez sędziego śledczego wypuszczony w dniu dzisiejszym na wolność.

UPARTY KOMUNISTA

Wilno, 17. września. (PAT). W tych dniach pod zarzutem działalności wyrotowej władze aresztowały kilku komunistów, między innymi niejakiego Jana Krotowicza z okolic Działyn, którego władze polskie trzy razy karały i wysiedlały do Rosji sowieckiej. Krotowicz jednak zawsze nielegalnie powracał i kontynuował swą działalność.

KATASTROFA PRZY BUDOWIE STACJI RADJOWEJ.

Berlin, 17. września. (PAT). Z Królewca donoszą, że przy budowie wielkiej nadawczej stacji radiowej w Heilsbergu 30-metrowe rusztowanie wieży nadawczej zawało się nagle, wskutek czego trzej robotnicy odnieśli ciężkie obrażenia cielesne.

WZNOWIENIE STOSUNKÓW DYPLOMATYCZNYCH Z ARGENTYNĄ.

Buenos Aires, 17. września. (PAT). Rząd francuski uznał de iure prowizoryczny rząd w Argentynie.

Waszyngton, 17. września. (PAT). Sekretarz stanu Stimson polecił przedstawicielom dyplomatycznym Stanów Zjednoczonych w Boliwji, Peru i Argentynie wznowienie stosunków dyplomatycznych z temi państwami.

ZAWALENIE SIĘ TRYBUNY POD CZAS WALKI BYKÓW.

Puebla, 17. września. (PAT). W czasie walki byków, zorganizowanej tu z okazji hiszpańskiego święta narodowego, zawała się trybuna. Trzy osoby zostały zabite, 42 odniosły rany. Przyczyną katastrofy miał być fakt, że z powodu burzy nadmierna ilość osób schroniła się pod trybunę.

DŻUMA W MANDŻURJI.

Szanghaj, 17. września. (PAT). Jak donosi Agencja Indopacific, w północnej części Mandżurji wybuchła dżuma. Wobec tego, że dżuma pochłonęła już wiele ofiar i rozszerza się szybko, połączenia kolejowe z okęgami sąsiadującymi z terenem zadziwionym zostały przerwane.

wczoraj na posiedzeniu Ligi Narodów, została wysłuchana z uwagą przez liczne zebrań, pomimo późnej pory. Jednakowoż punkt ciężkości dnia wczorajszego przeniósł się poza ramy Zgromadzenia. Doniosłe przemówienia polityczne zostały wygłoszone w czasie bankietu, wydanego przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Dziennikarzy, akredytowanych przy Lidze Narodów. Na bankiecie zabrał głos minister Curtius, który mówił o pokojowych dążeniach Niemiec i o ich chęci współpracy międzynarodowej na terenie genewskim. Robiąc aluzję do rysunku, zdobiącego menu obiadu, na którym widniał ul otoczony pszczołami, wyobrażającymi obecnych na bankiecie mężów stanu, Curtius zauważył, że on i minister Zaleski mają w Genewie znacznie ważniejsze zadanie, niż wzajemne podawanie sobie not dyplomatycznych, jak to zostało ujęte przez rysownika. W zakończeniu mowy Curtius podkreślił, że pragnie pomimo wszelkich różnic poglądów i zajętych

pozycji, poszukiwać na terenie Genewy zbliżenia i porozumienia.

Z kolei minister Henderson mówiąc o współpracy w dziele pokoju, między Francją i Anglią, podkreślił ciągłość tej pracy i robiąc aluzję do pomocy, na jaką Francja może liczyć w razie trudności politycznych.

Wreszcie w niezwykle skupieniu zebranie wysłuchało przemówienia ministra Brianda. Briand przypomniał, że cztery lata temu rozpoczął prace nad zbliżeniem z Niemcami, jak powoli zyskiwał zaufanie Stresemanna i jak dalece było to zaufanie wzajemne. Nawiązując najwidoczniej do ustępu rannego przemówienia Curtiusa o rozczarowaniu, jakie polityka międzynarodowa przyniosła w ostatnich latach Niemcom, Briand podkreślił, że prace swoje nad pokojem będzie kontynuował choćby nawet miał być obalony. Zwracając się w stronę Curtiusa, Briand w pięknym retorycznym zwrocie podniósł, że nigdy nie żądałby od swoich kolegów wyrzeczenia się istot-

ZYGZAKI.

Daj się całować,
dzieciaku!

Lwów 18. września.

Było to w środę przeszłego tygodnia. Spóźniłem się do pociągu, a do następnego musiałem czekać przeszło godzinę. Byłem głodny, więc wyrzekałem, na tramwaj, że był niepunktualny, a na kolej, że jakby mnie na przekór, tego dnia była za punktualna. Przecież chodziło tylko o jedną minutę. Pociąg ruszył, gdy wchodziłem na schody, prowadzące z tu neli. Nie było rady!

Usiadłem na peronie na ławce. Na sąsiednim torze stał pociąg odjeżdżający do Sambora i Sianek. Ruch przy nim duży tak z powodu otwarcia targów jak i odjazdu rodziców, którzy dzieci przywieźli do szkoły. Zegnano się, śmiano, płakano i całowano.

Przy mojej ławce stało ich dwoje. — Stali tak blisko, tak sobą zajęci i nie zwracający na otoczenie uwagi, że musiałem słyszeć każde ich słowo. Jeżeli zaś słowa jakiego nie dosłyszało ucho, oko mi dopowiedziało. Ona zapewne żona jakiegoś niższego urzędnika, albo nauczyciela, albo prywatnego oficjalisty. Jeszcze młoda, ale jakby zabiedzona, — zgorzkniała. Ubrana dość przyzwoicie, choć niemodnie. Nieśmiała a może i wystraszona. On mały blondynek, puciołwały o zadartym nosku. W czapce gimnazjalnej, z jednym paskiem srebrnym na wylogach sportowej bluzki. Stali przytuleni do siebie. Ona trzymała go za rękę, z której wycierała tabliczka czekolady. Matka i syn. Odprowadzał ją na dworzec. Zapewne pierwszy raz wyjechał z domu i miał zostać między obcymi.

— Pamiętaj Kaziu, uczyć się, abyś nam nie zrobił wstydu.

— Dobrze mamusi!

— Wiesz przecież dziecko, że kosztować nas będziesz połowę pensji tatusia. Na wyprawkę twoją zadłużyliśmy się tak, że Zosia nie ma bucików i chodzi w moich pantoflach. Tak nam smutno będzie bez ciebie...

— Mamusiul mnie okropnie przykro, że nie wiem, czy wytrzymam. Ja się boję...

— Wytrzymasz dziecko, bo musisz. Nie płacz! Ani się nie oglądniesz, jak przyjdzie Boże Narodzenie. Jakie to będą przyjemne święta i dla nas i dla ciebie. Ale klasyfikacja musi wypaść dobrze.

— Mamusiul! Ja się będę uczył z całych sił.

— Nie płacz! Do świąt niedaleko, — Wszyscy będziemy czekali na stacji.

— Mamusiul! A niech Zosia pamięta o królikach i gołębiach.

— Dobrze, dziecko. Ja sama będę koło nich chodziła. Bądź zdrow! Pociąg gwizdzie. Niech cię Bóg ma w swojej opiece...

Przyłgnęli do siebie jeszcze, silniej.

— Mamusiul! Niech mnie mamusia tak nie całuje. Ludzie patrzają...

Konduktor zaczął zamykać drzwi do wozów. Matka oderwała się od chłopca. Pociąg ruszył, a ona stała w cknie wagonu.

Daj się całować dziecku! Nikt cię tak już nigdy całować nie będzie. — Nawet matka. Z czasem oswoi się z twoją nieobecnością w domu. Bo musi.

ar.

ELEGANCKIE KAPELUSZE **S. Gepert**
DAMSKIE poleca
7349 LWÓW, AKADEMICKA 12.

POPIERAJĄCIE LIGĘ
MORSKĄ I RZECZNĄ.

Sensacyjna roz-
prawa politycznaProces b. posłanki
Kosmowskiej w LublinieŚciągnął do tego
miasta szereg osób
ze świata polityczn.

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa 17. września. (Z) Dzisiaj o godz. 11 rozpoczął się przed sądem powiatowym w Lublinie proces przeciwko b. posłance Wyzwolenia Irene Kosmowskiej, oskarżonej z art. 154 część 2 kodeksu karnego. Sądzi

sędzia Piotrowski, oskarża prok. Mi-traszewski, bronią adw. dr. Szumański i Graliński z Warszawy oraz aplikant adwokacki Żbikowski z Lublina. P. Kosmowska robi wrażenie osoby bardzo spokojnej i opanowa-

nej. Sala wypełniona po brzegi.

Przybyło do Lublina wiele osób ze świata politycznego. Po stwierdzeniu generaljów adw. Szumański zadaje pytania o jej działalność w czasach zaborczych. P. Kosmowska opowiada mocnym głosem o swej działalności w 1905 r., o nauczaniu w szkołach ludowych. Następnie przechodzi do r. 1915, w którym została aresztowana przez Moskali. Mówi o przyczynach aresztowania, o werbowaniu do Legjonów i ochronie rekrutów zbiegłych z wojska rosyjskiego do Legjonów. Tu głos jej się załamuje i mówi dalej przez łzy. Na sali robi to wielkie wrażenie. Policja tylko z trudem utrzymuje porządek. Zainteresowanie olbrzymie.

Zarzuty aktu oskarżenia.

Akt oskarżenia zarzuca p. Kosmowskiej, że 14. września br. na zebraniu politycznym wyraziła się bardzo ostro o Prezisie Rady Ministrów Marsz. Piłsudskim, używając słów obelżywych, czem okazała nieposzanowanie władzy nie tylko dla szefa rządu, ale i dla całego rządu, na którego czele stoi.

Po odczytaniu aktu oskarżenia obrońca Szumański wnosi o umorzenie sprawy, powołując się na art. 444 i 286 kodeksu procedury karnej, albowiem według zeznań p. Kosmowskiej nie użyła ona wyrazów, które jej przypisuje akt oskarżenia, a mówiąc o Marsz. Piłsudskim jako o zwykłym człowieku, wyraziła w ostrej formie ujemny pogląd. Natomiast nie mówiła nie o bezprawiu, złodziejstwach itd. Sąd wniosek odrzucił. Następny wniosek obrońcy domagał się odrzucenia aktu oskarżenia jako dokumentu nieautentycznego, albowiem akt oskarżenia nosi datę 15. września i powołuje się na zeznania świadków, które według dokumentów złożono dopiero 16. września, a więc opiera się na zeznaniach, których jeszcze nie było. Wniosek ten sąd również odrzucił.

Wreszcie obrona postawiła wniosek o powołanie świadków odwoławczych, a więc przyjdzie wieceu w dniu 14. bm. i b. posła Lechnickiego, którego postawiła p. Kosmowska. Sąd postanowił o godz. 1.30 odroczyć rozprawę do 3.15 i prowadzić ją w dalszym ciągu.

Godz. 10 wieczór, rozprawa trwa dalej. Zainteresowanie Lublina, kraju i zagranicy jest ogromne. Na przewodzie telefonicznym Warszawa—Lublin prowadzone są bez przerwy rozmowy. Koła polityczne warszawskie zapytują co chwila o przebieg procesu.

Wyrok spodziewany jest dopiero w nocy lub nad ranem. Przed gmachem sądowym w Lublinie gromadzą się tłumy publiczności. Wstęp dozwolony jedynie za biletami. Ponieważ rozprawa została oznaczona niemal w ostatniej chwili, przeto w ciągu

Lwów -- Gdańskowi.

TYDZIEŃ PROPAGANDOWY GDANSKIEJ MACIERZY SZKOLNEJ.

Lwów, 18. września.

(jp). Macierz szkolna gdańska spełnia od szeregu lat niezmiernie doniosłą misję ochrony młodzieży polskiej na obszarze wolnego miasta i jego okolicy przed wynarodowieniem. W akcji tej, której poświęcimy obszerniejsze omówienie, winni ją wspierać wszyscy zdający sobie sprawę z ważności tej placówki dla Polski. Dla propagandy tej idei urządza obecnie komitet propagandowy we Lwowie „Tydzień Gdańskiej Macierzy szkolnej”, który się rozpocznie w niedzielę 21. bm.

Wczoraj odbyło się w ratuszu posiedzenie Sekcji organizacyjnej komitetu przy współudziale delegatów gdańskiej Macierzy pp. Grodzickiego i prof. Gawła, reprezentantów lwowskich organizacji społecznych, oraz prasy.

Zebranie zagał w zastępstwie wiceprez. Ohajesa rektor Niemczycki, poczem prof. Gawel im. Sekcji artystycznej imprez Tygodnia, przedstawił program uroczystego Poranku, który odbędzie się w niedzielę, 21. bm. w Teatrze Wielkim. Program jest nader atrakcyjny, złożą się nań orkiestra

wojskowa, przemówienia posła do Sejmu gdańskiego prof. Moszyńskiego i wicepr. dra Kubali, znakomity deklamator prof. Czesław Krzyżanowski wygłosi prolog układu Henryka Zbierzchowskiego, chór „Harfa” odśpiewa szereg pieśni, a zakończy program artystyczny przepiękny utwór sceniczny Henryka Zbierzchowskiego, ilustrujący walkę o polskość Gdańska pt. „Niezłomni”, odegrany przez b. artystów Teatru lwowskiego.

Celem umożliwienia jak najliczniejszemu sferom społeczeństwa udziału w Poranku, który ma być manifestacją uczuć Lwowa dla Gdańska i zrozumienia naszego dla pracy tamtejszej Macierzy szkolnej, naznaczono mimo doborowego programu wstępy nader niskie w cenie 2 zł i 1 zł. Publiczność nasza winna zatem wypełnić na niedzielnym Poranku wszystkie miejsca aż do ostatniego.

Nadto odbędzie się w niedzielę zbiórka na cele Macierzy szkolnej w Gdańsku, od której nikt nie powinien się uchylić ze względu na ważność celu.

Święto pułkowe 26 pp.

DEKORACJA ZASŁUŻONYCH DLA PUŁKU OSÓB.

Lwów, 18. września.

(p). W dniach 16. i 17. września odbyła się we Lwowie uroczystość Święta pułkowego 26. p. p., połączona z dekoracją osób zasłużonych dla pułku. Obchód rozpoczął się od nabożeństwa załobnego za poległych oficerów i szeregowych pułku, które odprawił o godz. 9 rano dnia 16. bm. w kościele garnizonowym OO. Jezuitów kapelan wojskowy ks. Pilin. W nabożeństwie brali udział reprezentanci władz i przedstawiciele organizacji społecznych, dowództwo pułku, delegacja korpusu oficerskiego i podoficerskiego garnizonu lwowskiego, jakoteż cały pułk 26-ty.

W dalszym ciągu Święta pułkowego odbyły się od godz. 11-tej rano do 4-tej po południu zawody strzeleckie na Strzelnicy garnizonowej przy ul. Kleparowskiej. Pierwszy dzień obchodu zakończył apel wieczorny pułku na dziedzińcu koszarowym przy ul. Kleparowskiej.

W dniu wczorajszym odbyła się o godz. 7 rano uroczysta pobudka i modlitwa żołnierska w koszarach. O godz. 9 rano przed ołtarzem, ustawionym na dziedzińcu koszarowym została odprawiona msza św. polowa, którą celebrował ks. dziekan wojsko-

wy. W uroczystości uczestniczyli: wicewojewoda Drojanowski, dowódca dywizji gen. Czuma, w zastępstwie gen. Popowicza pułk. Czerniewski, dowódca 26. pułku pułk. Bolesław Pytel, im. miasta wicepr. dr. Kubala, ppułk. Dziurzyński, przedstawiciel armii japońskiej Wuiksuka, star. Eckhardt, star. Chmielewski z Bóbrki, a nadto szereg osób, mających być udekorowanymi odznaką pułkową 26. p. p. M. in. reprezentant Sejmików z Radomia p. Kosiński, p. Bajsarowiczowa z Jaryczowa, inż. Krajewski z Chodorowa, prez. Kasser z Chodorowa, emer. kapt. Wojciechowski i in.

Ceremonia dekorowania zasłużonych dla pułku osób odbyła się o godzinie 10-tej rano. Pułk. Pytel po stosownym przemówieniu wręczył odznaki pułkowe, poczem rozdał nagrody strzeleckie. Nakoniec odbyła się defilada, poczem pułk. Pytel zaprosił gości na wspólne śniadanie. O godz. 12 odbył się wspólny obiad żołnierski w koszarach pułkowych.

Zakończyły to piękne Święto pułkowe wieczornice w kasynie podoficerskiej i herbatka bridge, urządzona w salach kasyna oficerskiego pułku przy ul. Kleparowskiej.

dnia dzisiejszego z Warszawy wyruszył cały szereg osób, z ciekawymi tą sprawą samochodami i taksówkami.

WYBORY DO SEJMU GDAŃSKIEGO.

Gdańsk 17. września. (PAT) Prezydent senatu woln. m. Gdańska zakomunikował na dzisiejszym posiedzeniu komisji regulaminowej Sejmu, że w myśl uchwały rządu wybory do Sejmu gdańskiego odbędą się dnia 18. listopada br.

OBRAZILI SIĘ.

Nowy Jork 17. września. (PAT) Według doniesień z Montevideo rząd urugwajski postanowił zerwać stosunki dyplomatyczne z republiką Peru, za obraźliwe słowa, wypowiedziane przez jednego z członków jej rządu pod adresem urugwajskiego ministra pełnomocnego Fasalba, który udzielił w czasie rewolucji schronienia prezydentowi Leguya i kilku jego zwolennikom.

LITEWSKO - TURECKI TRAKTAT PRZYJAŹNI

Moskwa 17. września. (PAT) Podpisany został w Moskwie przez ambasadora tureckiego Hussein Raghi Beja i przez posła litewskiego Baltruszajtisa turecko-litewski traktat przyjaźni

9-letnia pastuszka strątowana przez krowę.

Lwów, 18. września.

(K-Z) We wsi Boratynie ad Jarosław pała krowę na pastwisku niejąka pastuszka 9-letnia Julja Wele. Dla lepszego paszenia uwiązała sobie w pasie sznur od krowy — a gdy ta splaszyla się — mała pastuszka wleczona przez krowę i strątowana rąciami w godzinę po wypadku skończyła życie w męczarniach.

Rekord jazzbandowy

Lwów, 18. września.

W jednej z kawiarni berlińskich orkiestra jazzbandowa, składająca się z 4 mężczyzn, postanowiła ustanowić rekord w granu jazzów, grając bez przerwy 75 godzin. Muzycy ci rozpoczęli „koncert” w środę, a skończyli granie w niedzielę zrana.

WŚRÓD PISM I KSIĄŻEK.

Lwów 18. września.

„Sztuki Piękne”. Numer 7—8. (VI-go Rocznika) za lipiec i sierpień 1930 roku pod redakcją prof. Władysława Jarockiego ukazał się w handlu. Treść numeru: 1) Stanisław Czajkowski — napisał Artur Schroeder. 2) Wincenty van Gogh — napisał Marcin Samlicki. — 3) Kronika Artystyczna. Numer zdoł 34 ilustracji w tekście oraz 2 rotogravjury wielobarwne z obrazów: Stanisława Czajkowskiego „Krajobraz z nad Wisły” i Jana Stanisławskiego „Wieża kościoła Marjackiego”. Cena pojedynczego numeru zł. 12. Prenumerata kwartalna z przesyłką zł. 17. Do nabycia we wszystkich księgarniach i w Administracji „Sztuk Pięknych”, Kraków, Wolska 19.

Zuchwały napad rabunkowy przy ul. Krasickich.

Bandyci ubezwładniwszy swą ofiarę, porwali walizkę z 30000 zł. a ścigani ostrzeliwali się.

Lwów, 18. września.

(—) Wczoraj wieczorem miasto nasze zostało zaalarmowane wieścią, o niebywale zuchwałym napadzie rabunkowym, który około godz. 9 wieczorem wydarzył się

w samym centrum miasta, a mianowicie przy ul. Krasickich. — W rzeczywistości przy ul. Krasickich 14 mieszka Abraham Osner, którego swym Aleksander jest współwłaścicielem kantoru wymiany Kanner i Ska przy ul. Rejtana. P. Aleksander Osner, liczący lat około 30, mieszka ze swą rodziną przy ul. Kasztelańskiej 5. Z obawy przed włamaniem, od dłuższego czasu p. Osner codziennie wieczorem po zamknięciu kantoru

gotówkę i papiery wartościowe pakował do walizki, a obawiając się zanosić ją do swego domu na ul. Kasztelańskiej, wstępo-

wał co wieczora do domu swego ojca i przez noc u niego ją przechowywał.

Ten stan faktyczny podpatrzyli nieznani narazie osobnicy, którzy wczoraj z wieczora postanowili p. Osnera obrabować. Zaznajomiwszy się dokładnie z trybem życia Osnera, wygotowali plan napadu, który im — jak narazie —

w zupełności się zdał.

Mianowicie bandyci sprowadzili na ul. Niecałą (boczna ul. Krasickich) auto nr. policyjny 81, numer rejestracyjny LW. 8429 i już od godz. 7-mej wieczorem czekali w pobliżu bramy realności przy ul. Krasickich 14 na swą ofiarę. Wyjątkowo p. Osner spóźnił się i przyszedł dopiero około g. 9-tej. Przez cały ten czas auto rabusiów czekało na ul. Niecałej, oni zaś patrolowali pod domem. Gdy po godz. 9-tej p. Osner wszedł do bramy i zmie-

rzał do mieszkania ojca, mieszczącego się w parterze, naraz wiargnął do bramy jakiś osobnik i uderzywszy łaską po głowie Osnera,

począł mu wyrwać z rąk walizkę. Zaatakowany Osner począł krzyczeć, a wówczas przyskoczył do niego drugi rabuś i razem ze swym towarzyszem przemocą wyrwali Osnerowi, — który wskutek otrzymanych razów padł na ziemię, zalany krwią, — walizkę, zostawiając w jego rękach rączkę. Trzeci rabuś stał na ulicy i osłaniał odwrót. Gdy na krzyki obrabowanego wybiegli ludzie z kamienicy oraz rzucili się na pomoc przechodnie,

bandyci poczęli się ostrzeliwać i oddali cztery strzały, poczem wskoczyli do czekającego na nich auta i umknęli.

Ranionemu Osnerowi pośpieszono z pomocą i zaalarmowano Pogotowie ratunkowe oraz władze policyjne. Jak zeznał Osner w walizce były

pieniądze oraz papiery wartościowe na łączną kwotę 30 tys. zł.

Wkrótce po napadzie zjawili się na miejscu przedstawiciele władz policyjnych i wdrożyli dochodzenia. Puszczono w ruch cały aparat policyjny i zarządzone pościgi za zbrodniarzami. — Policja zamknęła rogatki i zawiadomiła okoliczne posterunki.

Krwawy ten napad rabunkowy w śródmieściu wywołał olbrzymie wrażenie, a na ul. Krasickich do późnej nocy gromadziły się tłumy mieszkańców, komentując ten niesłychany fakt.

PODPALENIE SZKOŁY T. S. L. W LEWANDÓWCE.

DZIĘKI SZYBKIEJ AKCJI RATUNKOWEJ POŻAR ZLOKALIZOWANO.

Lwów 18. września.

(—) Wczoraj o godz. 11 wieczorem zaalarmowano straż pożarną, że w Lewandówce pali się nowobudująca się szkoła powszechna T. S. L. Mianowicie w jednej chwili płomień ogarnęły drewniane rusztowanie i pożar objął cały budynek. Na szczęście na ratunek płonącego budynku

pospieszyli żołnierze przebywający w pobliżu i pożar stłumili. Równocześnie przybyła straż pożarna i wzięła udział w akcji ratunkowej. Na miejscu pożaru znaleziono porzuconą flaszkę z nafty, co świadczy, że ogień został wywołany zbrodniczą ręką sabotażystów.

CO MÓWI NEMO.

Jazda Dunajcem.

Wrażenia wakacyjne.

JAKŻE CUDOWNĄ JEST DUNAJCEM JAZDA
POD ZACHÓD SŁOŃCA PURPUROWO ZŁOTY!
ŁÓDKĘ PROWADZI SAM SALOMON GAZDA
ADMIRAŁ PORTÓW I PIENIŃSKIEJ FLOTY,
Z TWARZĄ ZORANĄ JAK TE SKAŁY WIECZNE,
ZNAJĄCY WSZYSTKIE WIRY NIEBEZPIECZNE.

W OGRÓDKU KINGI, PACHNĄCYM JAK ZIELNIK
KWIECIEM SASANKI, WRZOSU I RUMIANU,
NA ANIOŁ PAŃSKI ZADZWONIŁ PUSTELNIK,
NA CHWAŁĘ DALI ROZMODLONYCH W PANU
I CICHYCH LASÓW I BŁEKITNYCH POŁAN,
KTÓRE SIĘ TULĄ DO WIECZNOŚCI KOLAN.

A TONY DZWONKA SPADAJĄ W DOLINY,
JAK NIEWIDZIALNE I SREBRNE GOŁĘBIE,
NA CZARNE ŚWIERKI, KRWAWE JARZEBINY,
NA SZMARAGDOWE DUNAJCOWE GŁĘBIE.
ŚWIAT CAŁY SŁUCHA OD DOLIN DO SZCZYTU
I PSTRĄGI PYSZCZKI OTWARŁY Z ZACHWYTU.

WRZYNA SIĘ W NIEBO SOKOLICY SKAŁA,
GDZIE TKWIĄ TURYSI PODOBNI DO MRÓWEK.
A NAD DUNAJCEM TAŃCZY CHEMURA BIAŁA
DZIEŃ SWÓJ KOŃCZĄCYCH JĘTEK JEDNODNIÓWEK.
SZAŁ TO OSTATNI W ICH ISTNIENIA KARCIE,
NIM SPADNĄ W WODĘ, RYBOM NA POŻARCIE.

SZALEJĄ JĘTKI, BO ZEWSZĄD Z UKRYCIA
WYŁAZŁA CIENIE NA GASNĄCĄ WODĘ,
A OWE CIENIE ZNACZĄ KONIEC ŻYCIA,
WIĘC DO DNA PIJĄ SWEGO DNIA URODĘ
I W TYM MIŁOSNYM I OSTATNIM DRESZCZU
SPADAJĄ W RZEKĘ, JAK KRÓPELKI DESZCZU.

ZAGADKA ŻYCIA! MYŚLA NAD NIA „MNICHY”,
GOTOWE ZAWSZE CAŁY ŚWIAT SPOWIADAĆ.
BO NAD DUNAJCEM W TAKI WIECZÓR CICHY
WSZYSTKO DOKOŁA ROZPOCZYNA GADAĆ.
SKAŁY I DRZEWA I NIEBIOSÓW MLECZNOŚĆ,
ALE TĘ MOWĘ POJMIE TYLKO WIECZNOŚĆ

Pańszczyzna robotnicza w Sowietach.

Lwów, 18. września.

(D) Pogłoski, które od pewnego czasu kursowały zapowiadając wprowadzenie na terenie związku sowieckiego pańszczyzny robotniczej, obecnie znalazły oficjalne potwierdzenie. Ogłoszono mianowicie dekret „Weika”, na mocy którego wprowadza się przymusowy przydział robotników i innych pracowników przemysłowych do pewnych przedsiębiorstw i fabryk na określony z góry czasokres. W ciągu tego czasu robotnicy nie mają prawa ani porzucić pracy, ani zmienić miejsca swego zamieszkania. Przydział od bywa się w drodze mobilizacji. „Weik” tłumaczy wprowadzenie tej pańszczyzny koniecznością ostrego zwalczania upadku karność robotniczej oraz masową ucieczką robotników z fabryk państwowych. W związku z wydaniem tego dekretu, utworzono naczelną komisję mobilizacyjną, na której czele stanął osławiony czekista Unslicht. Za niewykonanie przydziału odpowiedzialność ponosi odnośny zawodowy związek robotniczy, który ma wydzielić z pośród swoich członków potrzebną ilość robotników.

Tak to wygląda wolność robotnicza w państwie dyktatury proletariatu.

POPIERAJĄCIE LIGĘ

MORSKĄ I RZECZNĄ.

Hryć Martyn jako uwodziciel panny Gizeli... Romantyczna przygoda pod opieką wdowy przy ul. Łyczakowskiej.

Lwów, 18. września.

(—). Przed tygodniem podaliśmy wiadomość o sensacyjnym zniknięciu urodzivej 21-letniej Gizeli Münzerówny, córki ubogiej żydowskiej rodziny kupieckiej, zamieszkałej przy ul. Kuszowicza 10. Zaginięcie Münzerówny, która znana była swemu otoczeniu jako przyzwoita panna, wychowana w tradycji żydowskiej, szanująca i kochająca swych rodziców, pilna pracownica krawiecka, wywołało w kołach żydowskich zrozumiłe wrażenie. Dopiero po jej zniknięciu zrozpaczeni rodzice uprzytomnili sobie cały szereg incydentów z ostatnich czasów, na które przedtem zupełnie nie zważali i w rezultacie doszli do przekonania, że córka ich została uprowadzoną w niewiadomym bliżej celu. Mianowicie

starzy Münzerowie przypomnieli sobie, że w ostatnich czasach nagabywał ich córkę zamieszkały w tej samej realności 30-letni Hryć Martyn, stolarz, człowiek żonaty, ojciec 1-go dziecka, mający w tej realności swoją pracownię. Martyn co wieczora oczekiwał wracającą z pracowni Münzerównę, przez chwilę z nią rozmawiał, poczem podprowadzał ją do drzwi. Dowiedzieli się również rodzice, iż Martyn wyraził się przed lokatorami tego domu, że on wie, gdzie przebywa ich córka, ale im tego nie powie. Wówczas rodzice udali się do III. Komisariatu, gdzie zrobili odpowiednie doniesienie, na podstawie którego Martyna wezwano i przesłuchano, a wobec braku jakichkolwiek dowodów winy, policja puściła go na wolną stopę.

działała po żydowsku, było „Czary”.

Podobała ona, że Martyn od dłuższego już czasu ją prześladował, narzucał jej się swoją miłością, przyczem zdołał wywrzeć na niej taki wpływ, iż nie miała siły mu się oprzeć. Odnosi wrażenie, że Martyn zasugerował ją. Opowiadał on jej, że z żoną swą się rozwiedzie, poczem po sprzedaniu swego warsztatu i wyrobieniu odpowiednich papierów wyjedzie z nią do Kanady. Gdy w dwa dni po uprowadzeniu Gizela chciała wracać do domu, Martyn zapewnił ją, że słyszał, jak matka mówiła, że pokraje ją na ćwiartki, wobec czego uważała, że raczej sama popełni samobójstwo, do czego już była nawet przygotowana. Później znowu popadła w stan zupełnego od-

PIĘKNY INŻYNIER.

Jednym z najpiękniejszych, najstodszych i najlepszych inżynierów amerykańskich jest... miss Betty Dean Read, którą przedstawia nasza rycina.

jętwienia, że o niczem nie wiedziała i o rodzicach formalnie zapomniała.

Gdy p. Świstunowa przeczytała „Gazetę Poranną”

Rodzice jednakowoż nie dali za wygraną, czynili w dalszym ciągu poszukiwania za córką wśród krewnych i znajomych, ale wszystkie starania pozostały bez skutku. W międzyczasie „Gazeta Poranna” przyniosła wiadomość o zniknięciu Münzerówny, przyczem podany był adres jej rodziców. Notatka ta dostała się do rąk pani Świstunowej, wdowy, zam. przy ul. Łyczakowskiej 113, która mając mieszkanie złożone z dwóch pokoi i kuchni, jeden pokój odnajmuje. Onegdaj właśnie do p. Świstunowej przybył znajomy jej Hryć Martyn z jakąś młodą panienką, którą przedstawił za swoją siostrę i wynajął dla niej pokój u p. Świstunowej. Od tego dnia Martyn codziennie wieczorem przychodził do swej rzekomej siostry, z którą rozmawiał, poczem wracał do swego domu.

Pewnego dnia przeczytała p. Świstunowa wiadomość o zniknięciu Münzerówny, przyczem było wymienione nazwisko Martyna. Przyjrawszy się bliżej swej lokatorce, zauważyła dopiero teraz, że ma do czynienia z żydówką, wobec czego nie miała już żadnych wątpliwości, że owa rzekoma siostra Martyna jest poszukiwaną Münzerówną. Nie wiedząc, co uczynić, p. Świstunowa udała się o poradę do księdza. Ksiądz dowiedziawszy się tych wszystkich szczegółów, poradził p. Świstunowej natychmiast zawiadomić rodziców Münzerówny. Tak też p. Świstunowa uczyniła.

Spotkanie matki z córką.

Przedwczoraj wieczorem Münzerowie przybyli do mieszkania p. Świstunowej i córkę zabrali. W pierwszej chwili panna Gizela na widok matki

ukryła się w drugim pokoju, ale po kilku słowach serdecznie przez matkę wypowiedzianych, rzuciła się matce na szyję i dała się zabrać do domu. — Przez szereg godzin następnych Gizela była jakby w śnie hypnotycznym i nic nie mogła powiedzieć, co się z nią działo. Jedyne słowo, jakie wypowie-

O pomoc do władz.

Charakterystycznym jest, że następnego dnia rano po powrocie Münzerówny do domu, Martyn spotkawszy matkę jej na bramie, odgrażał się, że swoje przeprowadzi i że musi on Gizelę zabrać bez względu na jakiegokolwiek przeszkodę.

Zaniepokojeni rodzice, którzy wobec zaszłego już faktu uprowadzenia

swojej córki wierzą w groźbę Martyna, zwrócili się do policji o pomoc. Chwilowo panna Gizela, która już obecnie po uzyskaniu równowagi ducha nie chce więcej słyszeć ani widzieć na oczy Martyna, przebywa stale w domu pod opieką rodziców i nigdzie nie wychodzi.

Sabotaże w Małopolsce Wsch.

Wczorajszy dzień zanotował znowu cały szereg zbrodniczych podpażeń.

Lwów, 18 września.

(—) Fala sabotaży w Małopolsce Wschodniej nie ustaje i dziś znowu zmuszeni jesteśmy rejestrować cały szereg faktów podpażeń na prowincji, w szczególności na terenie województwa tarnopolskiego.

W nocy z 16 na 17 bm. dokonano następujących podpażeń: W gminie Ceniów (pow. Brzeżany) spalono na szkodę osadników Józefa Witka i jego syna Józefa stodołę ze zbożem, narzędzia gospodarcze i większą ilość drobiu, szkoda wynosi 7400 zł.

W Byczkowie (pow. Czortków) poszły ubiegłej nocy z dymem 3 gospodarstwa polskich chłopów Michała Jacyny i Michała Marcinowa. Szkoda wynosi 58 tysięcy zł. Podpalenia dokonano z zemsty, ponieważ przed kilku dniami w mieszkaniu Marcinowa policja przesłuchiwała kilku sabotażyстів.

W Tudorkowicach (pow. Sokal) spalono na szkodę właściciela dóbr, Eustachego Rylskiego stodołę ze zbiorami, wartości 8 tysięcy zł.

Sabotażyści zawzięli się na majątek Celiny Seidmanowej w Kościelnikach (pow. Buczaczy), gdzie dopiero przed trzema dniami podpalili dom mieszkalny i budynki gospodarcze, od tego czasu stale na folwarku dyżuruje posterunkowy policji. Mimo to wczorajszej nocy usiłowano znowu podpalić sterty stojące na polu. Mianowicie gdy posterunkowy udał się na kolację do kuchni folwarcznej, skorzystali z tego sabotażyści i zbliżyli się do stert, gdzie podłożyli ogień. Po chwili posterunkowy wrócił na pole i ujrzał kilku osobników, uciekających od stert a zbliżywszy się tam, znalazł żarzące się węgle i tlejącą się szmatę.

W Kurowcach (pow. Tarnopol) spalono ubiegłej nocy 3 sterty zboża na szkodę właściciela folwarku dr. Jurystowskiego.

Wczoraj wieczorem w Otyniowcach (pow. Bóbrka) na torze kolejowym pa-

sła krowy żona budnika kolejowego, Marja Cebulowa. Naraz ujrzała ona; że sterty, należące do folwarku Konstantego Woronieckiego, poczęły się dymić. Cebulowa pobiegła na miejsce i znalazła przy stercie tlejące się szmaty i butelkę z jakimś płynem. Dzielną kobieta sama ogień ugasila.

Z Podhajec donoszą, że ubiegłej nocy sabotażyści spalili stajnię i stodołę ze zbiorami wartości 4500 zł. na szkodę funkcjonariusza kolejowego, Ludwika Woźnego.

Na terenie Województwa lwowskiego zanotowano jeden pożar. — Mianowicie przedwczoraj wieczór wybuchł pożar w Gajach (pow. Lwów). Spaliła się sterta owsa na szkodę Andrzeja Gumińskiego. Na miejscu znaleziono 3 flaszeczki z płynem łatwopalnym, z czego wynika, że mamy do czynienia z sabotażem

Granat rzucony w tłum chłopców

ZRANIŁ 2 Z NICH CIĘŻKO, A 17 ŁEŻ.

Lwów, 18 września.

(—) Przedwczoraj wieczorem do powracających kilkudziesięciu chłopaków wiejskich z Rakszawy dolnej (pow. Łańcut), nieznanymi osobnikami rzucony z plotu jednego z ostatnich za-

budowań Rakszawy, ręczny granat, który eksplodował i ciężko zranił 2 chłopców, zaś 17 łeż. Sześciu z nich odstawiono do szpitala w Rzeszowie. Dochodzenia w toku.

O zbrodnię z paragrafu 65

DWAJ OSKARŻENI ZOSTALI ZASĄDZENI, 16-LETNIEGO WYROSTKA UWOLNIONO.

Lwów, 18. września.

(—) Przed sądem przysięgłych odbyła się wczoraj znowu rozprawa o zbrodnię z par. 65, popełnioną przez podburzanie jednej części ludności przeciwko drugiej. Na ławie oskarżonych zasiadli Teofil Jabłoński, murarz zam. w Jałowcu, oraz 16-letni Władysław Leszkievicz i Władzimir

Sabańczak, oskarżeni o współudział Jabłoński jako przewodniczący P. P. S. lewicy w pierwszym kwartale br. rozwijał ożywioną działalność agitacyjną i utrzymywał kontakt z działaczami komunistycznymi i selrobocami. W mieszkaniu jego odbywały się tajne zebrania i tam sporządzono transparenty o treści antypaństwowej. Dnia

24 kwietnia br. Jabłoński przygotował wielką ilość ulotek, które w małych paczkach rozsyłał do różnych miast Małopolski Wschodniej. Paczki ulotek z mieszkania Jabłońskiego przerosł niejaki **Michał Kobylniak**, do mieszkania Sabadacza w Skniłowie. Leszkiewicz zaś miał za zadanie nadawać je na pocztę w Bogdanówce.

Gdy dnia 24 kwietnia urzędnik pocztowy w Bogdanówce nie chciał pakietów przyjąć, gdyż nadane były jako druki, a mimoto były zalakowane, wówczas Leszkiewicz z własnej inicjatywy koperty rozewał, przyczem okazało się, że zawierają one **biułą komunistyczną**. Leszkiewicz przytrzymał, a ponieważ mieszkał on w mieszkaniu Jabłońskiego **aresztowano zaraz Jabłońskiego**. Później aresztowano również Sabadacza, u którego w mieszkaniu znaleziono większą ilość tych ulotek.

Na wczorajszej rozprawie **Jabłoński przyznał się do należenia do PPS lewicy**, ale wyparł się jakoby ekspedjował ulotki, twierdząc, że wszystko to robił **Kobylniak, który zbiegł**. Jedno kowoz przeprowadzona ekspertyza pisma na adresach wykazała, że **pismo to było Jabłońskiego**. Sabadacz i Leszkiewicz wyparli się, twierdząc, że **nie wiedzieli, co paczki zawierają**. Po przeprowadzonej rozprawie zapadł wyrok, **zasadzający Jabłońskiego na półtora roku więzienia**, Sabadacza na 10 miesięcy, a **Leszkiewicz został uwolniony**.

Trybunałowi przewodniczył radca **Tertil**, osk. prok. dr. **Mostowski**, bronili adw. dr. **Todt** i dr. **Aszkenazy**.

Ciekawe badania fizjologii Puttera. Do jakiego wieku może dojść człowiek? Granica ludzkiej długowieczności

Lwów, 18. września.

(=) W ostatnich czasach spotykaliśmy niejednokrotnie wiadomości z Albanii, bądź z Bułgarii, bądź wreszcie z Chin, komunikujące do jak sędziwego wieku żyli starcy i staruszki. Wiek ich miał przekraczać **110, 120, a nawet 130 lat**. Fizjolog haidelberski **Putter**, zajmujący się już od dawna zagadnieniem **długowieczności ludzkiej**, oświadczył w rozmowie ze współpracownikiem pewnej gazety monachijskiej, że do żadnego z tych sensacyjnych telegramów **nie można mieć zaufania**.

Granice długowieczności ludzkiej można obliczyć **matematycznie**. Między liczbą żyjących a umierających w pewnym wieku istnieje trwały stosunek. Dane statystyczne wykazują, o ile starców 90-letnich mniej jest niż 89-letnich, 95-letnich mniej niż 94-letnich itp. W ten sposób dla sędziwych starców „prawdopodobieństwo śmierci” staje się coraz większe, a po przekroczeniu pewnej granicy „prawdopodobieństwo życia” — **przestaje istnieć**.

Prof. Putter wyliczył, że starzec **107-letni**, spotykany bywa raz na **226 lat**, **108-letni** raz na **230 lat** **110-letni** zaś okres życia ludzkiego należy uznać za **najwyższą granicę długo-**

wieczności człowieka. Wszyscy starcy, którzy utrzymują, że wiek ten prze-kroczyli, są — zdaniem Puttera — **wierutnymi kłamcami**.

Sprawdzić twierdzenia starców, zapewniających, iż byli współczesnikami Napoleona, można tylko w tych wypadkach, kiedy potwierdzają to **księgi kościelne, prowadzące metryki nowonarodzonych**. Bardzo często, zwłaszcza na Bałkanach jest to niemożliwe, gdyż przed stu laty **prawidłowej rejestracji narodzin** tam jeszcze nie było. W tych zaś wypadkach, kiedy sprawdzenie jest możliwe okazuje się,

że starzy lubią... **dodawać sobie lata**.

Np. na ostatnim spisie ludności w Bawarii **27 osób** oświadczyło, że ma przeszło **100 lat**. Sprawdzone spisy narodzin. Jedna tylko kobieta miała rzeczywiście **100 lat**. 15 zaś osób nie miało **nawet 90 lat**.

Najstarszym człowiekiem, którego data urodzin została ściśle stwierdzona, jest bezspornie w najnowszej historii **chemik Chevreul**, który żył **103 lata od 1786 do 1889**. Z pewną dozą prawdopodobieństwa można utrzymywać, że artysta **Waldec** przeżył **107 lat od 1786 do 1873**.

Bandyci uwięzili ofiarę

A SAMI ZBIEGLI Z ZRABOWANYM TOWAREM.

Lwów, 18. września.

(—) Przedwczoraj wieczorem na przystanku kolejowym w Wielowski (pow. Tarnobrzeg) **trzech nieznanymi osobnikami** napadło na **Andrzeja Ziera**

w **Zmotyczach** (pow. Tarnobrzeg) i zrabowało mu zegarek wart. 40 zł. oraz 20 zł. gotówką; poczem obrabowanego zamknęli w budce kolejowej na przystanku a sami zbiegli.

WENUS Z BRONZU.

NAJNOWSZY KONKURS PIĘKNOŚCI.

Lwów, 18. września.

(jp) Nowego rodzaju konkurs pięk-

ności odbył się w ubiegłym tygodniu na Riwierze francuskiej. Na najpiękniejszej plaży Europy **Juan-les-Pins** zostały mianowicie ogłoszone zawody o tytuł **Wenus z brązu**, tj. **niewiasty, której ciało pocałunki promienistego Feba**, najpiękniej opaliły. Udział w konkursie był olbrzymi tak, że pośród tak wielu eleganckich i pięknych współzawodniczek wybór był zaiste trudny. Oglądać było można wszystkie odcienie opalenizny od koloru mlecznej kawy aż do najciemniejszej czekolady.

Jury konkursowe odrzuciło jednak jako **nieestetyczną zbyt ciemną opaleniznę**, przyczem pierwszeństwo dało gorącemu zabarwieniu brązu, zmianującemu zdrowie i świeżość. Niemniej wszelkie **tatuażowania skóry** przez malarza słońca zostały uznane za szpetne, a do bliższych zawodów zostały dopuszczone tylko kandydatki, których skóra wykazywała **zupełnie równomierny kolor**.

Konkurentki wystąpiły naturalnie w trykotach, które przeważnie z wysokim wyrafinowaniem były dostosowane **barwą do inkarnacji ciała**. Niemożliwością byłoby wyliczyć wszystkie współzawodniczki, wśród których znajdowała się wielka liczba artystek, ale także wiele dam wielkiego świata. Wybory były tajne, a olbrzymią większością głosów otrzymała pierwszą nagrodę **„mademoiselle Hélène** (bez wymienienia nazwiska), drugą pani **Gruet**, trzecią pani **Ksenia**. W skład jury wchodziłi artyści, literaci, lekarze, oraz przedstawiciele najlepszego towarzystwa plaży **Juan-les-Pins**.

Pod kołami armaty.

Warszawa, 17. września. (st). Wczoraj pod koła armaty przejeżdżającej przez jedną z ulic we Wrzesni **dostał się szeregowiec 58 pp. Jan Strzykowski**. Przewieziony do szpitala w kilka godzin później zmarł.

Tajemnicze siły, tkwiące w organizmie ludzkim. Ludzie, którzy są żywymi magnesami. Oryginalna fundacja arystokraty angielsk.

Lwów, 18. września.

(=) Od lat 25 królewska brytyjska **Akademia Nauk** przechowuje **fundusz 500 funtów szterlingów**, czekający na tego, kto zdoła osobistą

siłą magnetyczną spowodować **odchylenie igły magnetycznej**, zdającej się pod **kloszem szklanym**.

Fundator **Sir John Patrick** ustanowił tę nagrodę pod wpływem twierdzenia wybitnych uczonych, że ciało ludzkie posiada **własności magnetyczne**, występujące u niektórych osób w **specjalnie wybitnej formie**.

Jednym z uczonych, którzy wypowiedzieli to twierdzenie, był znakomity fizyk, **William Crookes**, zarazem wybitny **spirytysta**. Jego zdumiewające doświadczenia, poczynione z medjum **Florencją Cook**, stanowią do dziś dnia **jeden z najciekawszych rozdziałów historii spirytyzmu**. Jednak jeszcze przed **Crookesem** znakomity astronom lipski **Zöllner** dokonał niemniej ciekawych eksperymentów z jednym z najsilniejszych medjów, jakie zna historia spirytyzmu, z **amerykańskim dentystą Harrym Slade**. Otóż ów Slade miał pono przez proste zbliżenie ręki powodować **odchylenie igły magnesowej**, umieszczonej pod **szklanym kloszem**.

Pierwszym badaczem, który urządził całe laboratorium naukowe, zaopatrzone w precyzyjne aparaty do badań **zjawisk „nadzmysłowych”**, był znakomity uczoney niemiecki, **inż.**

Fryderyk Grunewald. Nagły zgon przerwał niezwykle ciekawe doświadczenia tego uczonego i nie pozwolił innym badaczom skorzystać z **rezultatów jego pracy**.

Zaznaczyć należy, że magnetyzm, poruszający igłę kompasu, nie ma nic wspólnego z **magnetyzmem „leczniczym”**, czyli tzw. **magneto-terapią**.

Najwybitniejszym medjum, jakie znalazł **Grunewald**, był Norweg **John Hansen**. Ręce, a niekiedy i głowa tego medjum wykazywały podczas seansów działanie zupełnie identyczne z **działaniem magnesów metalowych**. Np. gdy igielki żelazne, rozsypane na płycie szklanej, zbliżano do ręki **Johannseny**, od razu tworzyły one **figury podobne**, jak przy działaniu magnesu. **Grunewald** zaobserwował, że z ciała medjum wydzielają się

promienie, układające się również w figury, ce-

chujące działanie **magnesu na opłuki żelazne**.

Przed laty za podobnie cudowne medjum uchodziła **Szwajcarka, panna P.** Dopiero jeden ze sceptycznych obserwatorów kazał jej **rozebrać się** podczas seansu i stwierdził wobec świadków, że to **metalowe części gorsetu** były przyczyną owych „zdumiewających” **drgnięć igły magnetycznej**.

Natomiast inna kobieta, **p. S.** z Hamburga wykazuje **istotne znamiona „żywego magnesu”**. Rzecz dziwna, że zdolności magnetyczne tej osoby skupiały się w okolicy... **pepka**, gdy tymczasem **ręce** wykazywały **znacznie słabsze działanie**.

Zdumiewające te właściwości magnetyczne niektórych osobników, zasługujących na nazwę „żywych magnesów”, nie zostały dotychczas **naukowo wyjaśnione...**

Matki! Chroncie dzieci

przed zarażeniem się,
przeziębieniem, anginą,
bólami gardła

z pomocą
Panflawiny
w PASTYLKACH.
Do nabycia we wszystkich aptekach.

Gwoili nasycenia żądzy zemsty. **NOWY DOBOSZ** przed sądem kołomyjskim. Przez 3 lata budził po- strach na Huculszczyźnie

(KORESPONDENCJA WŁASNA „GAZETY PORANNEJ”)

Kołomyja, w wrześniu.

Tradycja zbójnictwa nie wygasła dotychczas na Huculszczyźnie. Do dziś dnia żyje wśród Huculów pamięć legendarnego niemal zbójcy Dobosza i raz wraz zjawia się na widowni jakiś jego prototyp w lepszym lub gorszym wydaniu.

Ogromne obszary gór, połonin i lasów ułatwiają takiemu rozbiłajce ukrywanie się przed pościgiem władz, zwłaszcza, że doznaje on poparcia ze strony steroryzowanej ludności.

Jednym z takich awanturników, idących „na zbój” gwoili nasycenia żądzy zemsty i żądzy użycia, był Wasyl Iwasink ze Żabiego-Iłcia, zamieszkały w Żabiu „Pod Kretą”, żonaty, ojciec jednego dziecka.

Wczoraj stanął on przed sądem okr. w Kołomyi, jako sądem przysięgłych, oskarżony o trzy morderstwa, dokonane na Michałje Sucharczuku, Fedorze Buczuku i Petrze Illiczuku. Ponadto ma Iwasink na sumieniu kilka nieudanych zamachów morderczych i usiłowanych zbrodni skrytobójczych, złośliwe uszkodzenie cudzej własności, kradzieże ponad 2.000 zł. Odpowiadać również będzie za ciężkie uszkodzenie posterunkowego P. P. Antoniego Wąsa, bezprawne noszenie broni, zbrojne najścia na domostwa, gwałty publiczne itp.

Oskarżony mężczyzna w sile wieku (41 lat), rośli i przystojny, typowy hucul o orlim nosie i pięknie zakrojonych ustach, robi korzystne wrażenie. Jedną cechą uderza przedewszystkiem u niego: niezwykle suggestywna siła wzroku. Wzrok ten jest dziki, jak u drapieżnego zwierza lub ptaka, przesywa nim do głębi, przejmuje i przeraża, toteż nie dziw, że przed wzrokiem tym drżeli jego przeciwnicy, a świadkowie cofają swe pierwotne zeznania.

Z aktu oskarżenia, obejmującego 40 stron pisma maszynowego, dowiadujemy się o burzliwych kolejach ży-

cia oskarżonego, o jego mściwym charakterze, który pchnął go na drogę morderców i rozbojów, o tem, jak był przez trzy lata postrachem okolic Żabiego, mordując nie tylko ludzi, ale i zwierzęta domowe, należące do osób mu nienawistnych, jak krowy, konie i barany.

Z wypraw i obław, organizowanych przez policję państwową i straż graniczną, zdołał się Iwasink zawsze wymknąć, a w czasie jednej z takich obław celem osaczenia go w kryjówek górskiej, postrzelił ciężko z karabinu posterunkowego Wąsa. Raz ujęty uciekł z posterunku P. P. w Żabiu mimo, iż był w kajdanach.

Dopiero dnia 20. sierpnia 1929 r. powiniła się opryszkowi noga. Wracając z zabawy u swego szwagra w Krzywopolu aż Żabie pijany, wpadł w ręce czekających nań czterech posterunkowych i mimo rozpaczliwej obrony uległ przeważającej sile. Przy Iwasinku znaleziono wówczas karabin wojskowy, dwa rewolwery i sztylet.

Do rozprawy, która wywołała tu znaczne zainteresowanie, powołanych zostało około stu świadków, przeważnie huculów.

Rozprawie przewodniczył wiceprezes tuł. sądu okręgowego p. Sahanek, oskarża prokurator dr. Wróbel, broni dr. M. Askenazy.

ZŁOTO NA DNI MORZA.

W roku 1922 zatonał w Zatoce Biskajskiej parowiec angielski „Egipt”. Okręt miał na pokładzie bardzo cenny ładunek, składający się przedewszystkiem ze złota. Obecnie rozpoczęto prace, zmierzające do odebrania morzu zrabanego łupu. Rycina nasza przedstawia właśnie moment tych usiłowań.

Ciekawy wypadek w kopalniach kalifornijskich.

pod gruzami.

Trzy dni zasypany

Ofiarne poświęcenie żony i dzieci.

Lwów, 18 września.

(=) W kopalniach kalifornijskich miał miejsce szczególny wypadek, w którym ofiarne poświęcenie rodziny w sposób zaiste niemal cudowny ocaliło życie ojcu i synowi.

W pewnym szybie nastąpił wybuch gazów,

w następstwie którego wielu robotników kopalnianych zostało zakopanych pod gruzami. Akcja ratunkowa zdołała część pogrzebanych wydobyć jeszcze

jako żyjących, innych wydobyto już tylko jako trupy. Ale pomiędzy jednymi a drugimi brakło robotnika, nazwiskiem Gordoni, emigranta włoskiego. Rodzina Gordoni, złożona z żony i trzech synów podrostków, odchodziła od zmysłów z rozpacz. Wszyscy oni we czwórkę brali cały czas udział w pracach ratowniczych, niemal bez snu i pożywienia czynili poszukiwania w

olbrzymich stosach gruzów

celem odzyskania zaginionego. Prace ratownicze trwały 3 dni, a wreszcie kierownicy akcji oświadczyli, że więcej już nic nie można zrobić, a zresztą niema nadziei, żeby po upływie tego czasu ktokolwiek ze zasypanych mógł być jeszcze znaleziony przy życiu.

Zmyślny pies.

Mimo błagań żony i dzieci Gordoniego akcję ratowniczą przerwano. Wtedy rodzina nie dała za wygraną, ale uzbroiwszy się w odpowiednie narzędzia i przy pomocy swego psa matka i trzej chłopcy dalej kopali i czynili poszukiwania w zasypanym szybie.

Wreszcie w pewnej chwili mądre zwierzę zaczęło

radośnie szczekać

i z dziką zapalczywością odgrzebywać w pewnym miejscu gruz.

Rodzina pospieszyła w to miejsce i z wielką ostrożnością zaczęła usuwać rumowisko i nagromadzone pod niem belki. I istotnie po pewnym czasie okazało się, że zmyślny pies nie pomylił się w swoim instynkcie. Pod rodzajem dachu, utworzonego z narzuconych w tem miejscu siłą wybuchu belek, spostrzeżono

ciało Gordoniego,

częściowo tylko przesypane gruzem.

Piersi i twarz były zupełnie wolne. Nieszczęśliwy nie dawał znaku życia tak, że rodzina sądziła z początku, że znalazła już tylko trupa.

Po chwili jednak stwierdzono, że ciało było jeszcze

ciepłe,

a nawet zdawało się ratującym, jako-

Podwójne qui pro quo.

ZABAWNA HISTORIA „LETNISKOWA”.

(Do ryciny na str. 1)

Lwów, 18 września.

(=) Dzienniki paryskie w związku z małżeństwem młodej, utalentowanej aktorki Zuzanny Duroc z obiecującym poetą i powieściopisarzem Karolem Bellotem opowiadają zabawną historję, która poprzedziła to małżeństwo.

Oto Zuzanna, pragnąc spędzić wycieczkę letnią w zupełnym odosobnieniu, wybrała się do zacisznej wioski

normandzkiej, aby tutaj zdala od gwaru paryskiego dać

odpocząć swoim nerwom.

Zastała tu jednak sporą garść letników. Aby tedy zupełnie się z nimi nie stykać, wpadła na

oryginalny pomysł.

Oto przebrała się w odzież wiejską i za zgodą gospodyni, u której mieszkała, zaczęła odgrywać rolę jej młodej krewniaczki. I rzeczywiście do pewnego stopnia to poskutkowało, gdyż uwolniło Zuzannę od wszelkich obowiązków towarzyskich...

Ale w jakiś sposób dowiedział się o tej maskaradzie bawiący również w owej miejscowości, młody i przystojny poeta Bellot, który postanowił na przebranie odpowiedzieć —

prebraniem...

Przywdział tedy strój wieśniaka i zaczął smażyć cholewki do uroczej „dziewoły”... Ta, przekonana była, że jest to rzeczywiście wieśniak... Jakkolwiek młodzieniec bardzo się jej podobał, nakazała gospodyni, aby pod żadnym pozorem nie wpuszczał go do chaty...

Gdy pewnego razu Bellot mimo zakazu usiłował dostać się do pięknej „wieśniaczki”, dopadła go gospodyni i porządnie

wygrzmociła miotłą...

Poeta miał już tego za dużo i napisał do Zuzanny list, wyjaśniający obustronną sytuację...

Wówczas aktorka zrezygnowała z maskarady i zgodziła się na przyjęcie uczuć poety, a epilogiem tego było małżeństwo...

Zeznania złożone w policji

UZNALI SĘDZIOWIE PRZYSIĘGLI ZA NIEWYSTARCZAJĄCE DO ZASĄDZENIA.

(Od naszego korespondenta.)

Czortków, we wrześniu.

(g) Przed sądem okręgowym, jako trybunałem sądu przysięgłych w Czortkowie, odbyła się 15 bm. pod przewodnictwem wiceprezesa sądu Recka, przy uczestnictwie sędziów okr. Szawaly i Smereczyńskiego, rozprawa przeciw Malance Kaduckiej z Iwankowa ad Skala, oskarżonej o zbrodnię podpalenia, dokonaną przez nią w nocy na 26 marca br. na szkodę jej byłego służbodawcy Wasyla Kowalyszyna.

Wedle aktu oskarżenia Kaducka wznieciła pożar z zemsty za wydalenie jej ze służby i w tym celu podłożyła ona ogień pod dużą stertę słomy, obejmującą 70 kop snopów, złożoną w samym środku wsi, pomiędzy licznymi budynkami, która to sterta całkowicie spłonęła, a jedynie przypadkowi, akcji ratunkowej i brakowi wiatru należało zawdzięczać, że ogień nie przerzucił

się na budynki i nie strawił licznych gospodarstw.

Oskarżona w dochodzeniach policyjnych przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej przestępstwa i opisała sposób podłożenia ognia, atoli w śledztwie i przy rozprawie przed sądem cofnęła przyznanie, tłumacząc się tem, iż organa policyjne czyniły jej przyrzeczenia, że skoro do czynu się przyzna, nie zostanie aresztowaną i będzie pozostawiona na wolnej stopie.

Wyniki przeprowadzonej rozprawy wykazały niecisłość momentów, dotychczasowych przyznania się oskarżonej do czynu, a nawet udało się oskarżonej udowodnić swoje alibi, to też sędziowie przysięgli po całodzienniej rozprawie wydali werdykt uniewinniający.

Oskarżał prok. Kuozkiewicz, obronę oskarżonej wnosili adw. dr. Granicki z Czortkowa.

NADESLANE.

la VELOUTY
de DIXOR

zastępuje
krem
i
puder

UPIĘKsza CODZIENNIE
MILJONY KOBIEt

KRONIKA

18

WRZEŚNIA
Czwartek
Tomasza

BEDAKCJA BEZWARUNKOWO MANUSKRYPTÓW NIE ZWRACA.

TEATR WIELKI:

Czwartek, 18 bm. o godz. 7.30 wiecz. „Druciarz”, operetka w 3 akt. Lehara. — Zniżki ważne.

Piątek, 19. bm. o godz. 7.30 wiecz. „Druciarz”, operetka w 3 akt. Lehara. — Zniżki ważne.

Sobota, 20 bm. o godz. 7.30 wiecz. „Rigoletto”, opera w 5 akt. Verdięo. Występ Czarneckiego, Zaleskiego i Massiniego.

Niedziela 21. bm. o godz. 3.30 popoł. „Traviata” opera w 4 akt. Verdięo. (Ceny niższe).

Niedziela 21. bm. o godz. 7.80 wiecz. „Druciarz” operetka w 3 akt. Lehara. Występ Fontanówny i Folańskiego. (Zniżki ważne).

TEATR ROZMAITOŚCI:

Czwartek, 18. bm. o godz. 7.30 wiecz. „Dzielny wojak Szwejk”, w inscen. L. Schillera. — Zniżki ważne.

Piątek, 19. bm. o godz. 7.30 wiecz. „Dzielny wojak Szwejk”, w inscen. L. Schillera. — Zniżki ważne.

Sobota 20. bm. o godz. 7.30 wiecz. „Dzielny wojak Szwejk” w inscen. L. Schillera. (Zniżki ważne).

ból, starała się myśli moje skierować na inne tory. Powiedziała, że przyjechali do nas, aby wypróbować swój nowy automobil i pragną mię zabrać ze sobą na spacer.

„A co ty na to?”
„Obiecałam, że pójdę. Pogoda była piękna. Słońce jesieni promieniało z nieba. Chciałam jeszcze raz przyjrzeć się wszystkiemu, jak podróżny, który z żalem, poraz ostatni zwiedza miasto, które ma opuścić. — Chciałam raz jeszcze spojrzeć na niebo, na słońce i na pola. Pojechałam więc z nimi. I czy mam ci coś wesołego powiedzieć?... Podczas przejażdżki wszystko mię interesowało. Wszak wiesz, nie jestem miłośniczką natury. Ale pragnęłam wszystkie te widoki wbić sobie w pamięć.”

„A co się stało po powrocie?”
„Po powrocie? Afira nie pozwoliła mi pójść do domu, był to przecież jej ostatni dzień w wieczór. Tak prosiła...”

„A ty?”
„Zostałam. Jeszcze tylko jedna noc postanowiłam żyć. Nie byłam przecież do tego stopnia pozbawiona odwagi i siły, aby uciec przed cierpieniem kilku godzin. Przeżyłam więc jeszcze tę noc.”

„A następnego dnia?”
„Odbył się ślub Afiry. Wydała polecenie, aby mi przysłano moją suknię.

Byłyśmy zaprzyjaźnione z Afirą i nie chciałam jej martwić w dniu jej ślubu i zakłócić jej radości. Dzięki Afirze żyłam jeszcze jeden dzień. Odwagi do życia czerpałam z postanowionego samobójstwa.”

„A po ślubie?”
„Gdy wróciłam do domu czekała na mnie wiadomość, że mój brat wraca do domu. Za tydzień. Było to dla mnie szczęście niespodziewane, ale smutek mię ogarnął, gdy pomyślałam, że umrę przed jego przyjazdem. W każdym razie postanowiłam żyć jeszcze tydzień, aby go jeszcze ujrzeć przed śmiercią. A w następnym tygodniu wyłoniły się rozmaite nieważne sprawy, które mię zajęły i te drobne, najdrobniejsze wiązy, które mię łączyły z życiem i które odwlekały samobójstwo z chwili na chwilę, z godziny na godzinę. Najpierw była to chęć przystrojenia się, potem chęć uściskania rodziców, potem chęć niezakłócenia radości mojej przyjaciółce, potem chęć ujżenia brata, a potem inne powody, które mię przy życiu trzymały, coraz mniej istotne.”

„Przesadzasz...”
„Nie. Mówię całkowitą prawdę. Raz koncert. innym razem przechadzka z przyjaciółkami, czasem tańce, wizyty... i t. p. przyczyny, które odwlekały śmierć

„Papa-kawaler” kom. w 3 akt. Cerpen-tera. (Zniżki ważne.)

Piątek 19. bm. o godz. 7.30 wiecz. „Papa-kawaler” kom. w 3 akt. Cerpen-tera. (Ceny do połowy niższe.)

Sobota 20. bm. o godz. 7.30 wiecz.

„Papa-kawaler” kom. w 3 akt. Cerpen-tera. (Ceny do połowy niższe.)

Niedziela 21. bm. o godz. 7.30 wiecz. „Papa-kawaler” kom. w 3 akt. Cerpen-tera. (Ceny do połowy niższe.)

*

Fordson

wykona najcięższą pracę.

W gospodarstwie należy utrzymywać tylko niezbędną ilość koni. Cięższą robotę lepiej jest powierzyć Fordsonowi. Fordson wykona ją prędzej i lepiej, a co najważniejsze i nie da się nawet wyrazić w złotych, — pozwoli wykonać wszelką robotę na czas.

Ulepszona przekładnia, mocniejszy silnik, cięższe koła przednie — oto niektóre z tych zalet, które czynią z nowego Fordsona najbardziej niezawodny, prosty i pewny w użyciu traktor rolniczy.

Należy niezwłocznie zażądać pokazu nowego Fordsona.

Najbliższy rejonowy przedstawiciel Fordsona rad będzie służyć zainteresowanym wszelkimi szczegółami.

Fordson jest idealnym źródłem siły napędowej. Żadna praca, jak np. pompowanie, pilowanie, młócenie i t. p. nie jest za ciężka dla niego.

LEPSZA PRZEKŁADNIA
MOCNIEJSZY SILNIK
CIĘŻSZE KOŁA PRZEDNIE
WIĘKSZY FILTR POWIETRZA
MNIJSZE KOSZTY EKSPLOATACJI

LINCOLN FORDSON

Niedziela 21. bm. o godz. 7.30 wiecz. „Dzielny wojak Szwejk” w inscen. L. Schillera. (Zniżki ważne.)

TEATR MAŁY:

Czwartek 18. bm. o godz. 7.30 wiecz.

najpierw o minuty, potem o godziny, potem o dni; żyłam jeszcze sześć miesięcy, nie rezygnując z odebrania sobie życia. Razu jednego, gdy już byłam ostatecznie zdecydowana, zapukał ktoś do moich drzwi.”

„Kto to był?”
„Mój brat.”
„Czego chciał?”
„Przyniósł zaproszenie na bal, który się miał odbyć za trzy dni.”
„I coś zrobiła?”
„Postanowiłam umrzeć o trzy dni później.”
„A wieczorem przed balem?”
„Zrobiłam się piękną i poszłam. Dzwiz się, prawda?”
„Już przestałam się dziwić.”
„Tego wieczoru poznałam Ichsana, Tak, poznałam go na tym balu.”
„A potem?”

„Podobał mi się. Był interesujący. Był dobrze ubrany... i ja się jemu także podobałam. Obudziłam się jakby ze snu i było to przeżycie, które po raz pierwszy naprawdę mię rozbudziło. Ichsana był przyjacielem mego brata, który go zaprosił nazajutrz do nas. A ja chciałam się zastrzelić po balu, w moim pokoju, w sukni balowej...”
„Ale naturalnie?”
„Naturalnie znowu odłożyłam tę spr

wę na dwa dni. Potęgowała się we mnie ciekawość poznania Ichsana bliżej.”

„No, a po dwóch dniach?”
„Przyszedł do nas i obiecał przyjść znowu.”

„To znaczy, że w ten sposób...”
„Ach to wcale długo nie trwało. Na szóstej, czy siódmej wizycie... oświadczył się.”

„A co ty na to?”
„Wiesz przecież. Od trzech lat jestem jego żoną.”

„Dlaczego wyszłaś za niego?”
„Kochałam go chyba.”

„A Szeik i twoja miłość ku niemu?”
„Byłoby niegodne do śmierci kochać człowieka, który był dla mnie okrutny i który się źle obchodził ze mną.”

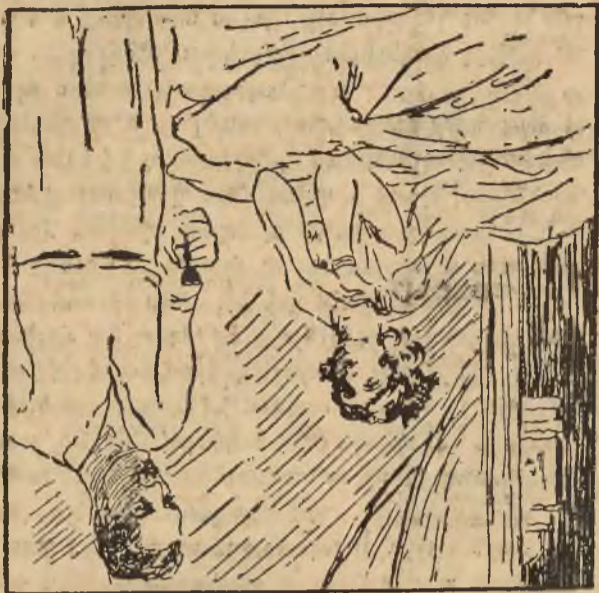
„A samobójstwo?”
„Przestałam o niem myśleć. Nawet nie wiem, kiedy zmieniłam postanowienie. Ze zdumieniem spostrzegłam w dniu, w którym dałam słowo Ichsanowi, że dawno już tę myśl porzuciłam.”

„To ciekawe.”
„Śmiejesz się. Ale i ty całe rano płakałaś, a teraz już się śmiejesz. Gdybym ci przed pięcioma minutami powiedziała, że się będziesz śmiać i w dodatku głośno się śmiać, czy uwierzyłabyś to-
mu?”

Tłum. C. B.

Jakby pod wpływem siły magnetycznej Barbara natychmiast zwróciła się ku chacie i nie zawahała się, że Lynn siedzi już u jej boku, pozerając ją wzrokiem. Jego ogorzala twarz pokryła się lekkiem rumieńcem. Widok chaty przyspieszył jego postano-

— Co? Czyż nie warta jestem... (Str. 207).

że pan jest chory i ja czuję się jakos nieswojo. Chodźmy. Ku jej zdziwieniu usłuchał chętnie i zaczęli schodzić na dół inną ścieżką, jedząc w milczeniu wi-pogrona. Lynn przez całą drogę siedzi jej śladem, zwrócił się z nią dopiero wtedy, gdy wyszli z krzaków i znaleźli się znowu na wybrzeżu, w odległości stu kroków od „zamku” Gurneya.

Ostatnim słowom towarzyszył namiętny wybuch, który wprowadził Lynnę w osłupienie.

A więc Barbara była zdolną do miłości. Nie mógł jednak i nie chciał wierzyć, by taką namiętność mógł obudzić w niej prosty włóczęga, jakim bezwątpienia był ów „Lancelot”.

Odpowiedział z lekką irytacją. Jakkolwiek panował nad swymi uczuciami, nie mógł jednak uniknąć subtelного sarkazmu.

— Bardzo chciałby poznać tego szczęśliwego rycerza — rzekł z uśmiechem:

Uśmiech jego był nieświadomie pobłażliwy. Lynn był bowiem przekonany, że dziewczyna jest jeszcze pod wpływem dzieciennego starego rycerskiego romansu. Nienormalne warunki, w jakich się wychowała, zrobiły resztę. Postanowił rozmówić się z Goffem jeszcze tego samego dnia.

Uśmiech jego stał się jeszcze bardziej pobłażliwy, gdy rzekł:

— Powiedz mi, piękna pani, czy dzielny Lancelot wie o swoim szczęściu?

Oczy jej błysnęły urazą, gdyż wyczuła sarkazm w jego tonie i słowach. Odpowiedziała mu drżącymi wargami.

— Nie wie, ale co to szkodzi? To nie ma nic do rzeczy. Ja wiem, ja poświęciłam mu się ciałem i duszą i on dowie się o tem w swoim czasie. Mnie to wystarczy. Musi też wystarczyć panu, jako zupełnie obcemu.

Miał ochotę ośmieszyć jej zapał. Rozsądek jednak mówił mu, że bez względu na to, czy Barbara myli się, czy nie, bierze ona swe uczucia na serio.

Kobieta zerwała się. Dyszała wściekłością, zadybanych na jego życie.

— Przebaczam — odrzekł łaskawie, ale nie sama podaję ci usta. Kwiapił się z pocałunkiem. Twarz jego nie była już nabiegła gorącą krwią, a oczy i usta miały dawny swój naturalny wyraz, błysk gniewu i swobodny wyraz, który bez jej wiedzy przemknął po jej twarzy, przywrócił mu zdrowy i chłodny rozsądek. — Owszem, przebaczam — powtórzył — ale teraz nie dbam o nic! — I śmiech jego zabrzmiął głośno i drwiąco, jak wówczas, gdy Jim wyzywał wrogów, podczas gdy on patrzył na nią ubawiony, z każdym

czającymi się krokami. Chodziła tam i z powrotem, częsta chodząc po mrocznej werandzie przedkimi, —

— Przebaczam — odrzekł łaskawie, ale nie sama podaję ci usta. Kwiapił się z pocałunkiem. Twarz jego nie była już nabiegła gorącą krwią, a oczy i usta miały dawny swój naturalny wyraz, błysk gniewu i swobodny wyraz, który bez jej wiedzy przemknął po jej twarzy, przywrócił mu zdrowy i chłodny rozsądek. —

— Przebaczam — odrzekł łaskawie, ale nie sama podaję ci usta. Kwiapił się z pocałunkiem. Twarz jego nie była już nabiegła gorącą krwią, a oczy i usta miały dawny swój naturalny wyraz, błysk gniewu i swobodny wyraz, który bez jej wiedzy przemknął po jej twarzy, przywrócił mu zdrowy i chłodny rozsądek. —

— Zdrowie? Co mogą wypowiedzieć słowa? Oto chryple o ziemię i znowu ogarnął ją uściskiem, mówiąc o-

Rozsądek też uchronił go przed pogorszeniem sytuacji przez śmiertelne urażenie dziewczyny. Skłonił się w odpowiedzi na jej słowa, a zmiana ta w jego zachowaniu się ułagodziła ją i udobruchała.

Wytworny ukłon Lynnę przyjęła jako dowód czci, złożony pani nieobecnego rycerza. Życzliwie też przyjęła jego pierwsze kroki pokojowe, gdy zupełnie już panując nad sobą, zaproponował jej dalszą przechadzkę i prosił, by nie myślała o nim źle z powodu tego, co między nimi zaszło.

Doszli więc nad sam brzeg wody, powracając wprędce do koleżeńskiego stosunku. Lynn był przekonany, iż bez obawy odkosza będzie mógł w najbliższych dniach ponowić swe oświadczenia. Doszedłszy do punktu, z którego wychodziła wiodąca w góry ścieżka, przystanęli, aby zdecydować, czy pójść tędy, czy raczej udać się na morze. Zaledwie rozpoczęli tę dyskusję, gdy nagle nadzieje Lynnę co do przyszłych horoskopów małżeńskich doznały gwałtownego wstrząsu.

Basia skoczyła ku ścieżce z okrzykiem radości. Promieniowała szczęściem i wymawiając bez związku słowa bałwochwalczej miłości, rzuciła się w gęstwinę i zniknęła z oczu Lynnę. Gonił za nią wzrokiem, dopóki to było możliwe i wkrótce znalazł powód jej ucieczki.

Wysoko, na niebezpiecznej perci, skacząc ze skały na skałę z nieomylnością kozy, szybko zwiększała się męska postać. Lynn rzekł ostro:

— Lancelot, ani chybi! Teraz przynajmniej ujrzymy rycerza pięknej Barbary i przekonamy się, co jest wart,

podzielnie do Lancelota, śnie i na jawie, żyjąca czy umarła, należąca cała i nie-
 podając dłoń przyjaźni. Bo ciałem i duchem, we
 uscisłku — niech pan mnie nigdy nie dotyka, chyba
 ale z nieoczekiwaną siłą uwolniła swą dłoń z jego
 pobytu u nas czuła się szczęśliwy. Ale — tu łagodnie,
 wszystko, co będzie mogła, aby pan w czasie swego
 rzu, pokazuje pannę góry i wybrzeża i zrodzi
 będzie z panem chętnie piływała i zeglowała po mo-
 przyjaźni, jak długo pan zabawi na tej wyspie.
 strasznie i jeżeli pan tylko zechce, możemy być
 — Bardzo pana lubię — mówiła — lubię pana
 świecie.
 mogła zając miejsce nawet wśród najpiękniejszych na
 taktu. Osądziła ją tranie! Była to kobieta, która
 chowania się było niezmiernie wiele wrodzonego
 trzecie — rzekła, a zarówno w głosie jej, jak i w za-
 — Niech mi pan wybaczy, jeżeli muszę pana
 uczucia.
 nasa go, jak bardzo się pomylił i zdumiała go głębią
 znanie z innym skutkiem. Jej odpowiedź przeko-
 pewno niedługo będzie mógł powrócić swe wy-
 swego wdzięku, Barbara była jeszcze dzieckiem. Na
 prośbę. Mimo uroku, jaki rozjaśniała i kobiecego
 zupełnie naturalny: zbyt szybko wypowiedział swą
 Zdawało mu się, że powód tej obojętności jest
 w słowa.
 dłonią, gdyż odgadł odpowiedź, zanim ubrała ją
 Serce Lynna zamrtało, jakby ścisnięte lodowatą
 jącego przed pierwszym wyznaniem miłosnym.
 u dojrzałej kobiety, niż u młodego dziewczęcia, sto-
 szerego żalu, żalu, który się spotyka częściej

wienie. Na gruncie, uświęconym dla dziewczyny
 przez pamięć Rycerza bez Skazy postanowił
 postawić wszystko na jedną kartę.

— Barbaro — rzekł miękko, szukając ręką jej
 dłoni. — Powiedziałem ci, że spodziewałem się od-
 kryć na Tarani wielki skarb. Znalazłem go istotnie.
 Jest to klejnot bezcenny.

Barbara patrzyła na niego rozszerzonymi o-
 czyma i starała się uwolnić swą rękę. Ale palce
 jego przytrzymały ją w czułym, lecz silnym u-
 ścisłku. Odczuła instynktownie, że w tym człowieku
 kryje się moc nieoczekiwana. Zaczerwieniła się,
 potem zbladła, rozgniewana, że za wiele sobie po-
 zwala, czytając jednak w jego oczach coś, co z pew-
 nością nie dawało jej powodu do obaw. I znów po-
 liczki jej pokryły się delikatnym rumieńcem, a oczy
 zamglily się lekko, bo Basia była córką Ewy i nie
 potrzebowała uczyć się, jak wygląda miłość.

Coprawda, pierwszy to raz, patrząc w oczy męż-
 czyzny, znalazła w nich to, co widziała teraz w tych
 jasnych źrenicach, utkwionych w swoją twarzyczkę.
 Ale serce jej trzepotało się gwałtownie. Nie śmiała
 podnieść oczu na Lynna i słowa jego dochodziły ją
 jakby z wielkiej odległości.

— Barbaro, znalazłem największy klejnot na
 świecie. Znalazłem miłość. Nie mów mi, że nie jest
 ona dla mnie. Nie możesz tego zrobić. Spójrz na
 mnie, dziewczyno, popatrz na moją twarz i osądź,
 jak wielkie jest moje uczucie, a potem pozwól
 przemówić swemu sercu.

Barbara spojrziała śmiało, bez gniewu w o-
 czach. Twarz jej przybrała wyraz głębokiego

między stos buchowych poduszek, z których wy-
 dłoni i upadł na niski, szeroki, miękki tapczan,
 uczni łagodnie popchnięcie prowadzącej go miękkiej
 chemi, długiemi krokami znalazł się u jej boku,
 był pogrzany w mglistej postawie. Dwoma ci-
 lampy, jak robaczki świecące, tak, że cały dom
 szleścił i dookoła wszędzie migotały małe
 Jakies cienie przesunęły się przed nimi bez-
 działy poprzednio ze skały.

wie kilku minut znalazł się w ogrodzie, który wi-
 dokąd go prowadził. Sam nie wiedział, jak po upły-
 w sobie. Gurney szedł bezwinnie, nie dbając o to,
 czasu oczy ich spotkały się i na chwilę zatapiały
 Wyszli poza obręb światła latarni. Od czasu do
 jąwszy za rękę, w milczeniu wywiłoda go z chaty.

tywały. Wsunęła się łagodnie z jego ramion i u-
 gładne i zarazem trumfujące, utkwione były w jego
 Oczy Miriam, szeroko otwarte, nieruchome,
 mionach.

wybrzeżu — rzekł, czując, jak zadzierała w jego ra-
 — Zaprestanmy tego tańca i przejdźmy się po
 propozycje.

tem, bliskim upojenia. Teraz od niego wyhodzili
 rozkoszne kształty Miriam Jober, tanczył z zapa-
 przystąpił Jim Gurney igrał z ogniem. Obaj
 Po drugiej stronie góry, na wybrzeżu małej

IGRANIE Z OGNIEM.

DOZDZIAŁ XVI.

działała się ta sama drażniąca woń, jaką tchnęła po-
 stać Miriam.

Słyszał, jak szepnęła coś niewidzialnemu słu-
 dze, potem usiadła obok niego, opierając się całym
 ciężarem o jego ramię i przybliżając wargi do jego
 ust. Pod wpływem jej dotknięcia westchnął o-
 chryple, otoczył ją ramionami i przycisnął do siebie.
 Ale ona wparła się silną dłonią w jego pierś i o-
 pchnęła go ze śmiechem.

— Wiedziałaś, że jesteś mężczyzną — szepnęła,
 podczas gdy z pod jej opuszczonych rąk buchały
 ognie. — Teraz dopiero zrozumiemy się nawzajem,
 mój Jimie, prawda? Jeszcze kilka minut, jeszcze
 mała chwilka, a będziemy sami. Wówczas powiem
 ci coś, co rozgrzeje cię bardziej jeszcze, niż to wino,
 które teraz nam przyniosą.

Niewyraźny cień zgęstniał i okazał się milczącą,
 krajową dziewczyną, która postawiła na małym sto-
 liku obok tapczana tacę z kryształową karafką i ru-
 binowemi kieliszkami. Dziewczyna znaknęła na
 jedno słowo Miriam, wypowiedziane w języku kra-
 jowców, a szybkość, z jaką się oddaliła, świadczyła
 wymownie o potędze cichego nakazu.

— Teraz będziesz patrzył w moje oczy i pił do
 mnie — powiedziała, nalewając wino, pieniące się,
 jakby świetlanemi perełkami.

Wziął kieliszek z jej dłoni. Oczy ich spotkały
 się ponad brzegami kieliszków. Jim jednak milczał,
 co ją widocznie uraziło.

— Co? Czyż nie warta jestem, żebyś wypił
 moje zdrowie? — zawołała, ale zamilkła nagle, gdyż
 wypiłszy wino, jednym haustem, rzucił kieliszek

